

ת"פ 28904/06/20 - מדינת ישראל נגד עלא אל עמראני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 28904-06-20 מדינת ישראל נ' אל עמראני
בפני כבוד השופט יואל עדן

בעניין:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רותם צריקר - פמ"ד

המאשימה

נגד

עלא אל עמראני

ע"י ב"כ עו"ד מוחמד רחאל

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לקבל את טענת הזוטא, ולזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כתב האישום

1. כתב האישום המתוקן כולל ארבעה אישומים. באישום הראשון מיוחסות לנאשם עבירות של לקיחת שוחד לפי סעיף 290(א) לחוק העונשין, החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית (2 עבירות) לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) (בכתב האישום המתוקן נפלה טעות סופר ונכתב בטעות סיפא, אך הכוונה לרישא), ועבירה של אספקת סם מסוכן לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש).

באישום השני מיוחסות לנאשם עבירות של בקשת שוחד לפי סעיף 294(א) לחוק העונשין, קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, אספקת סם מסוכן לפי סעיף 13 לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), הכנסת ציוד קצה רט"ן לבית הסוהר, לפי סעיף 52(ב)(2)(א) לפקודת בתי הסוהר, והעברת ציוד קצה רט"ן לאסיר לפי סעיף 52(ב)(2)(ג) לפקודת בתי הסוהר.

באישום השלישי מיוחסות לנאשם עבירות של הדחה בחקירה לפי סעיף 245 (ב) לחוק העונשין, הכנסת ציוד קצה רט"ן לבית הסוהר, לפי סעיף 52(ב)(2)(א) לפקודת בתי הסוהר, והעברת ציוד קצה רט"ן לאסיר לפי סעיף 52(ב)(2)(ג) לפקודת בתי הסוהר.

באישום הרביעי מיוחסות לנאשם עבירות של לקיחת שוחד לפי סעיף 290(א) לחוק העונשין, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית לפי סעיף 7(א)+(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש).

רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום, בזמנים הרלבנטיים שירת הנאשם בשירות בתי הסוהר בכלא שקמה, והיה עובד ציבור.

על פי האישום הראשון, במועד כלשהו שאינו ידוע במדויק בפברואר 2019 או בסמוך לכך, בכלא שיקמה, פנה אל הנאשם האסיר אמיר צולב ("אמיר") וביקש ממנו להכניס עבורו לכלא כמות מסוימת (אצבע) של סם מסוכן מסוג חשיש. אמיר הבטיח לנאשם תשלום של 2,000 ₪ תמורת הסם, הנאשם נענה לפנייתו וקשר עמו קשר לספק לו סמים, תמורת שוחד.

במסגרת הקשר הנ"ל ולשם קידומו, במועד שאינו ידוע במדויק, רכש הנאשם מאדם שזהותו אינה ידועה, אצבע חשיש ("האצבע") תמורת 50 ₪. הנאשם הכניס את האצבע לקופסת סיגריות, הגיע לכניסה לכלא, עבר את הבידוק כשהוא מתנהג כאילו מדובר בכניסה שגרתית של סוהר לכלא, והכניס את קופסת הסיגריות ובתוכה הסם לכלא שיקמה.

בחדר האוכל שבכלא מסר הנאשם לאמיר את קופסת הסיגריות ובתוכה האצבע, ולאחר מסירת הסם לאמיר נפגשו הנאשם ואמיר בכלא והנאשם ביקש ממנו את התשלום עבור הסם. אמיר ענה לנאשם כי ישלח אותו למישהו שייתן לו את הכסף ועוד מתנה קטנה.

בהנחיית אמיר, במועד כלשהו שאינו ידוע במדויק בפברואר 2019 או בסמוך לכך, נסע הנאשם למקום בו היה במועד מסוים אמור לפגוש אדם שייתן לו כסף. למקום הנ"ל הגיע במכונית אדם שזהותו אינה ידועה ונתן לנאשם סכום של 1,000 ₪ וכמות מסוימת, של סם מסוכן מסוג חשיש ("הסם").

הנאשם נטל את ה- 1,000 ₪ לכיסו, את הסם חילק לשלושה חלקים, והניח בתוך קופסת סיגריות שהסתיר בביתו.

על פי האישום השני, למחרת היום בו קיבל הנאשם 1,000 ₪ ואת הסם, פגש הנאשם את אמיר בכלא, הנאשם אמר לאמיר כי שיקר לו, אמיר ענה לנאשם כי כאשר יכניס את חצי הפלטה לכלא, הוא ימכור את הסם לאסירים, ירוויח מכך כסף רב וישלם לנאשם.

בשעה מאוחרת יותר שוב פגש הנאשם את אמיר שהציע לו להכניס לכלא טלפון סלולרי. הנאשם ביקש מאמיר 20,000 ₪ תמורת הברחה נוספת לכלא, ואמיר הציע לנאשם 25,000 ₪ תמורת הכנסת טלפון סלולרי והסם גם יחד.

הנאשם נענה להצעתו של אמיר וקשר עמו קשר להבריה לכלא סמים וטלפון סלולרי תמורת שוחד.

במסגרת הקשר הנ"ל ולשם קידומו, פנה הנאשם אל חמזה אל עמרני ("חמזה") וביקש ממנו לרכוש עבורו שני טלפונים סלולריים וכרטיסי סים. חמזה הסכים ורכש את הפריטים הנ"ל והביאם לנאשם. הנאשם נטל מכשיר טלפון נייד אחד ואת השני השאיר אצל חמזה.

במסגרת הקשר הנ"ל ולשם קידומו, במועד כלשהו שאינו ידוע במדויק במרץ 2019 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לעבודתו בכלא כשבתיקו קופסת סיגריות ובה הסם, טלפון סלולרי מסוג נוקיה, מטען וכרטיס סים, והכניסם לכלא לאחר שעבר את השיקוף בכניסה לכלא מבלי שאיש שם לב לכך.

לבקשת אמיר, הניח הנאשם את הסם, הטלפון הסלולרי, המטען וכרטיס הסים, בארון המטבח בו עבד אמיר, ואמיר נטל

משם את החפצים הנ"ל.

על פי האישום השלישי, אמיר לא העביר לנאשם 25,000 ₪ שהבטיח לו. בהמשך הבין הנאשם כי נפל בפח וכי אינו יכול לקבל את הטלפון הסלולרי מאמיר. הנאשם במועד כלשהו במרץ 2019 או בסמוך לכך פגש את אמיר בכלא, פנה לאמיר ואמר לו כי אינו מבקש את הטלפון הסלולרי או את הכסף, אולם ביקש ממנו שבמקרה והטלפון הסלולרי ייתפס שלא יזכיר את שמו. אמיר צחק ואמר לנאשם כי ידווח עליו למודיעין שב"ס, אלא אם יביא לו כרטיס סים חדש, והנאשם נענה לדרישתו.

במועד כלשהו מאוחר יותר, ביקש הנאשם מחמזה את מכשיר הטלפון הסלולרי השני שרכש. חמזה הביא לנאשם את המכשיר והנאשם נטל ממנו את הסיים. הנאשם במועד שאינו ידוע במדויק 2019, הסתיר את הסיים בכיס מכנסיו ונכנס עמו לכלא. למחרת בכלא מסר הנאשם את כרטיס הסיים לאמיר.

ביום 11.4.19 נערך חיפוש בתאו של אמיר ובניאגרת השירותים נמצאו מכשיר טלפון סלולרי, מטען ושני כרטיסי סים, שסופקו לו על ידי הנאשם, וכן סם מסוכן מסוג חשיש בכמויות של 1.4306 ו- 0.1685 גרם, שהינו חלק מהסם שסיפק לו הנאשם.

על פי האישום הרביעי, במועד כלשהו שאינו ידוע במדויק בחודש מרץ ולפני יום 7.3.19, פנו אל הנאשם בכלא האסירים קייס ג'ברין ("קייס") ועטיה אבו סבית ("עטיה"), וביקשו ממנו שיכניס להם לכלא סם מסוכן מסוג חשיש ("החשיש") תמורת תשלום. הנאשם החליט לקבל מהם כסף מבלי להכניס את החשיש לכלא.

הנאשם דרש מקייס כי יעביר אליו את התשלום עבור הכנסת החשיש לכלא לפני הכנסת החשיש לכלא, והבטיח לו שלאחר מכן יכניס עבורו את החשיש לכלא, הבטחה שלא התקוון לקיים בידעו כי אינו דובר אמת. הנאשם סיכם עם קייס כי ישלם לו 5,000 ₪ תמורת הכנסת פלטת חשיש לכלא.

קייס נתן לנאשם את מספר הטלפון של בן דודו, מחמוד ג'ברין ("מחמוד"), שאמור היה להעביר לקייס את הסכום הנ"ל ובכך קשר עם קייס לקחת שוחד.

הנאשם שוחח עם מחמוד וסיכם עמו כי מחמוד יעביר לו את התשלום עבור הכנסת החשיש לכלא בשני תשלומים. כדי שהוא עצמו לא ייחשף, פנה הנאשם לקרוב משפחתו יאסין אל עמרני ("יאסין") וביקש ממנו לקבל עבורו את הכסף ממחמוד.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, מחמוד יצר קשר עם יאסין והעביר לו סכום של 5,000 ₪ בשני תשלומים, הראשון ביום 17.3.19 בסך של 3,000 ₪, והשני ביום 19.3.19 בסך של 2,000 ₪. יאסין העביר את הסכומים הנ"ל לנאשם.

במועד מאוחר יותר התקשר מחמוד לנאשם והודיע לו כי הניח עבורו פלטת חשיש בקרבת טרמפיאדה. הנאשם נסע למקום, נטל משם את פלטת החשיש, והחביאה בקרבת ביתו. הנאשם נמנע מלהכניס את פלטת החשיש לכלא, למרות שמחמוד פנה אילו טלפונית מספר פעמים בעניין זה.

במועד כלשהו שאינו ידוע במדויק ביוני 2019 או בסמוך לכך בכלא, פנה קייס לנאשם ואמר לו שהוא פחדן, שישאיר את הכסף אצלו ויחזיר לו את הסמים. הנאשם נענה לפנייתו של קייס, נטל את פלטת החשיש שהסתירה בקרבת ביתו, נסע עמה לטרמפיאדה שבה הניח אותה מחמוד, התקשר למחמוד והודיע לו שהפלטה במקום. זמן מה לאחר מכן הגיע

אלמוני בג'יפ ילד שזהותו אינה ידועה, ירד מהג'יפ ולקח את פלטת החשיש, הכניסה לג'יפ ונסע מהמקום.

המענה לכתב האישום

2. במענה לכתב האישום, כפר הנאשם כפירה גורפת בכל העובדות המיוחסות לו בכל האישומים, למעט האמור בחלק הכללי, על כי שירת בשירות בתי הסוהר במועדים הרלבנטיים.

המענה ניתן באופן מפורט לכל סעיפי כתב האישום, ולאור כך שההכחשה בו הינה של כל הפרטים, אין מקום להרחיב בכך.

הנאשם הוסיף כי בפברואר 2019 שירת בתפקידו ביומן א' בין כותלי בית הסוהר, והדבר מנע ממנו להיכנס לאגף, וכל פגישה שלו עם אסיר כזה או אחר, לאו דווקא אמיר אבו צולב, היתה תחת פיקוח של סוהרים אחרים, מצלמות, ולא היתה לנאשם כניסה לאגף, ולא היתה יכולה להיות שיחה בין הנאשם לאסיר, שהתוכן שלה חסוי - סודי.

הנאשם מכחיש כל הבטחה שהיא, ומציין כי מעולם לא קיבל הבטחה של כספים כנטען באישום הראשון, ומוסיף כי אם קיבל הבטחות דיווח עליהן, וכי קיימים מעל 19 דיווחים בהיותו סוהר על בקשות חריגות של אסירים.

נטען כי הנאשם לא מכחיש כי הוא פגש את האסיר אמיר מידי פעם בכלא מתוקף תפקידו כסוהר, וכי הנאשם עבד באותה תקופה ביומן א' על כן לא היה לו שום כניסה לאגפים, לא ניהל איתם שום שיחות אינטימיות חסויות. הנאשם פגש מידי פעם את אמיר באגפים כשבוצעה ספירה, אבל רק מתוקף ספירה, כשמבצעים ספירה הוא נמצא עם סוהרים אחרים תחת פיקוח. לא היתה ביניהם שום פגישה אישית. הכניסה שלו לאגפים היתה למטרת ספירה בלבד, כשאותה ביצע עם שאר סוהרים, וכל פגישה שלו עם האסירים היתה תמיד פיקוח, מצלמות, תמיד היה מלווה עם סוהרים נוספים.

הנאשם מאשר כי פנה אל מר חמזה אלעמרני כדי לקנות ממנו מכשיר נייד אחד, ללא כרטיס סים, ונאמר כי באותה תקופה הטלפון של אביו של הנאשם נשבר והוא ביקש לרכוש טלפון חדש עבורו, ללא כרטיס סים. הנאשם בסוף קנה מכשיר טלפון אחד מחמזה אלעמרני ללא סים, מאחר והטלפון נרכש לאדם שיש לו כבר כרטיס סים. לא נרכש טלפון שני, ולא נרכשו כרטיסי סים.

הנאשם מאשר שנערך חיפוש בתאו של האסיר אמיר, וכי גם הנאשם עצמו ביצע את החיפוש, והיה לו חלק אקטיבי בחיפוש, הנאשם גם מאשר את כל הממצאים שנתפסו בחיפוש, אבל מכחיש שאלו סופקו ע"י הנאשם.

הנאשם מוסיף כי, חלק מתפקיד היומנים הינו, כשלפעמים מבצעים בבית הסוהר חיפושים שגרתיים, דבר שבשגרה, ואליהם מצטרף כל צוות הסוהרים, גם האנשים שיושבים ביומן.

נטען כי אנשי היומן לא נכנסים לאגף ביוזמתם האישית, אלא רק כאשר נדרש לבצע ספירה, או במקרים חריגים שדורשים התערבות של אנשי יומן. את כל שאר הדברים הסוהרים שמשרתים באגף עצמו מבצעים. באותו יום שביצעו חיפוש היה חיפוש שנקרא חיפוש שורש, שעושים אותו לכל האגפים וכל הצוות מצטרף.

נטען כי הנאשם לא יצר כל קשר מעולם עם קייס, מלבד ההיכרות במסגרת יחסי סוהר אסיר, וכי שני האסירים המפורטים באישום הרביעי, קייס ועטיה, הם אסירים שבהגבלות, לא נותנים להם לצאת לחצר, לא מאפשרים מפגש בין

השניים, וגם לא מאפשרים להם לצאת לעבודה. בהמשך ניתנה הבהרה כי הכוונה הינה שקיימת מגבלה לגבי האפשרות שסוהר יפגוש את שני האסירים הללו, והאסירים נמצאים באגפים שונים, והיתה חזרה מהטענה על ההגבלות.

3. הטענה המרכזית שמועלית על ידי ההגנה, הינה טענת זוטא.

נטען כי הודאת הנאשם ניתנה שלא מרצון טוב וחופשי, הופעלו עליו לחצים בדמות מעצרה של אחותו, אותה הוא שומע בחדר חקירות סמוך, בעוד היא בוכה, וכי הדברים עולים מתיעוד החקירה, ונטען לאיומים של מעצר של אחותו ואביו, אשר סבל ממחלת אפילפסיה ומחלת לב.

נטען כי נאמרו לנאשם אמירות על רקע היותו משתייך למגזר הבדואי, אמירות בדמות השפלות מצד החוקרים שהפנו כלפיו אמירות קשות ביותר, לדוגמא "מי שם אותך יא בדואי סוהר במערכת בשירות בתי סוהר", אמירות בעלות אופי דומה שנועדו להשפיל את הנאשם, והכל נעשה מחוץ לחדרי החקירות כאשר רואים בבירור שהנאשם יוצא ונכנס מחדרי החקירות, להוראת אותם חוקרים, באופן שמעלה תהיות באופן ניהול החקירה, כאשר אין בנמצא דוחות שמתעדים את כל מה שקורה.

נטען כי לדברי הנאשם השיחות שהיו מחוץ לחדרי חקירות, היו באופן שנוגע לדיווחים שלו לגבי משפחות פשע, דיווחים אותם הוא ביצע במסגרת תפקידו, והוא חשש שהדבר יחשף במסגרת החקירה שנוהלה כנגדו, והחוקרים אמרו לו בשיחות שהתנהלו מחוץ לחדרי החקירות, "שהכל צף וכולם ידעו שאתה דיווחת על אנשים האלה, בזמן שאתה מנהל שחיתות עם אותם עבריינים שאתה דיווחת עליהם שאתה אמרת שפנו אליך".

נטען לאי קבילות הודאת הנאשם מחמת טענת הזוטא.

החקירה לגביה מועלית טענת הזוטא, הינה חקירת הנאשם מיום 12.9.2019, אשר הוגשה במסגרת ת/3, כאשר ת/4 הינו תמלול הקלטת חקירה זו, ות/4 א', הינו דיסק הכולל את צילום החקירה מיום 12.9.19.

לבקשת ההגנה, ובהסכמה, משפט הזוטא התנהל במסגרת שמיעת הראיות כולן. על פי ההסכמה, ההחלטה בטענת הזוטא ניתנת במסגרת הכרעת הדין ולא בהחלטה נפרדת.

הראיות

4. **בפרשת התביעה העידו:**

ע.ת. 1 רס"ב שרון יוספיאן, אשר היה בצוות החקירה ומהחוקרים שחקרו את הנאשם; **ע.ת. 13** רס"מ אריק מרציאנו, חוקר ביחידה לחקירות סוהרים ומהחוקרים שחקרו את הנאשם; **ע.ת. 14** רס"ר שחף דור, חוקרת ביחידה, השתתפה בחלק מחקירת הנאשם, גבתה את הודעתו של חמזה אלעמרני, והשתתפה בפעולות חיפוש שבוצעו; **ע.ת. 20** סוהרת שרון שלום מטיוס גבתה את הודעתו של אמיר ונכחה בתחילת חקירת הנאשם; **ע.ת. 21** רפ"ק יהודה אהרונ, שימש כקצין חקירות, ראש צוות החקירה, לקח חלק בחקירת הנאשם, וערך מוצגים נוספים.

בפרשת ההגנה העידו:

הנאשם; מר נסרי סואעד, אשר היה קצין אג"מ במעצר שקמה, וכעת קצין אג"מ במתקן אחר, אחראי על הביטחון; ועד תביעה מס' 2 מר חמזה עמרנה, אשר זומן להעיד בפרשת ההגנה.

עדי הזמה:

ב"כ המאשימה העידה שלושה עדי הזמה מטעם התביעה - עדות חוזרת של ע.ת. 13 רס"מ אריק מרציאנו; רפ"ק ליאור אסידו ורב כלאי אבי עמרני, המשמש כקצין אג"מ, בבית הסוהר שקמה.

מוצגים

5. בפרשת התביעה הוגשו בהסכמה כלל הראיות בתיק. להלן פירוט המוצגים, ובהמשך התייחסות מפורטים לרלבנטים בהם:

ת/1 - מזכר איתור חשוד יאסין עמרני מיום 10.4.19. יצוין כי כך נכתב בכותרת המוצג, ואולם מזכר זה איננו ביחס לאיתורו אלא לבדיקת פלטי בנק דואר ביחס להעברות כספים בין מחמוד גבארין ליאסין אלעמרני.

ת/2 - טופס לואי למוצגים מיום 11.9.19, ביחס לתפיסת טלפון מסוג נוקיה, מטען, כרטיסים וחומר החשוד כסם, בתא של ע.ת. 3 מר אמיר אבו צולב. כי חיפוש זה נערך ביום 11.4.19, כפי המפורט בת/17.

ת/3 - חקירת הנאשם מיום 12.9.19; **ת/4** - תמלול הקלטת חקירת הנאשם מיום 12.9.19; **ת/4א'** - דיסק ובו הקלטת חקירת נאשם מיום 12.9.19. בחקירה זו מיום 12.9.19, בשלב מסוים הנאשם משנה גרסתו, ולאחר הכחשתו הגורפת את המיוחס לו, הוא מודה במיוחס לו, מוסר גרסה, ועל בסיס גרסה זו הכוללת הודאה מפורטת, עובדות כתב האישום.

ת/5 - חקירת הנאשם מיום 16.9.19 במסגרתה הכחיש את כל החשדות נגדו ואת כל מה שאמר בחקירה הקודמת; **ת/6** - תמלול הקלטת חקירת הנאשם מיום 16.9.19; **ת/6א'** - דיסק הקלטת חקירת הנאשם מיום 16.9.19.

ת/3, ת/4, ת/4א' - הינם המוצגים המרכזיים בפרשת התביעה, הנסמכת בעיקרה על הודעת הנאשם בחקירתו מיום 12.9.19. וחקירה זו של הנאשם, מיום 12.9.19, היא החקירה לגביה נטענת טענת הזוטא.

בחקירתו מיום 16.9.19 (**ת/5, ת/6, ת/6א'**) מכחיש הנאשם את כל המיוחס לו ואת כל הדברים שאמר בחקירה מיום 12.9.19 שקדמה לכך, ואומר: **"אני מכחיש את הכל וכל מה שאמרתי בחקירה הקודמת זה בגלל שאתם תשחררו את אחותי מפה ואני בדואי והבחורה אצלנו זה כבוד ואבא שלי חולה לב ודאגתי לו אם הוא לקח את הכדורים שלו... ובחקירה שהיתה ברגע שהודיתי הייתי שולח את החוקר והקצין שהיה אם אחותי יצאה לבית תשחררו אותה לבית ואני יגיד לכם מה שאתם רוצים"**. (ת/5 שו' 7-12).

ת/7 - טופס העברת העתקי מוצגים מיום 23.9.19; **ת/8** - מזכר דו"ח שרשרת סם מיום 23.10.19.

9/ת - הודעת מר חמזה עמרננה ע.ת.2 מיום 12.9.19; **10/ת** - הודעת מר חמזה עמרננה מיום 23.9.19.

ע.ת.2 העיד כעד הגנה בפרשת ההגנה, וקודם לכן בפרשת התביעה הוגשו בהסכמה הודעותיו **9/ת-10/ת**. לאחר עדותו בפרשת ההגנה ובסיכומים, עותרת ב"כ המאשימה להעדיף את אמרותיו של ע.ת.2 במשטרה, בפרט **9/ת**, על פני עדותו בבית המשפט.

11/ת - הודעת ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב מיום 11.4.19 במסגרתה הוא נחשד בהחזקת חפץ אסור רט"ן והחזקת חומר החשוד כסם, בכך שבתאריך 11.4.19 נערך חיפוש בתא בו הוא שוהה, ונתפס בו מכשיר טלפון מסוג נוקיה, מטען, כרטיס סים, וחומר החשוד כסם. בחקירה זו מבקש ע.ת.3 לשוחח עם חוקר מיחידת חקירות סוהרים, ואינו מוסיף מאומה מעבר לכך; **12/ת** - הודעת מר אמיר אבו צולב מיום 10.9.19 במסגרתה הוא שומר על זכות השתיקה; **13/ת** - תמלול הקלטת חקירת מר אמיר אבו צולב מיום 10.9.19; **13/ת א'** - דיסק ובו הקלטת חקירת מר אמיר אבו צולב מיום 10.9.19; **14/ת** - הודעת ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב מיום 12.9.19 במסגרתה הוא שומר על זכות השתיקה; **15/ת** - הודעת ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב מיום 16.9.19 במסגרתה הוא שומר על זכות השתיקה; **16/ת** - תמלול הקלטת חקירת ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב מיום 16.9.19; **16/ת א'** - דיסק הקלטת חקירת ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב מיום 16.9.19.

17/ת - דו"ח חיפוש מיום 11.4.19, בתא בו היה ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב, ועל פי הדו"ח נתפסו מטען לטלפון, סים, טלפון, חומר החשוד כסם וכלי עישון מאולתר; **18/ת** - זכ"ד מיום 11.4.19 ביחס לקבלת המוצגים בת/17; **19/ת** - טופס לוואי למוצג סם מיום 11.4.19, ביחס לסם אשר נתפס במסגרת ת/17; **20/ת** - דו"ח שרשרת סם ביחס לסם שנתפס בת/17; **21/ת** - מברק ביחס לתפיסת מוצגים בתאו של ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב מיום 11.4.19; **22/ת** - מזכר מיום 11.4.19 - ביחס לשרשרת המוצגים מת/17; **23/ת** - מזכר מיום 11.4.19 ביחס לשרשרת מוצגים מת/17, ובו צויין כי בנוסף לכרטיס הסים שנתפס שמסתיים בספרות 226281, בתוך מכשיר הטלפון שנתפס נמצא כרטיס סים נוסף המסתיים בספרות 361989; **24/ת** - דו"ח תפיסת מוצגים מיום 11.4.19, ביחס לת/17; **25/ת** - דו"ח מסכם חקירת מז"פ מיום 11.4.19 ביחס לדגימות מהטלפון הסלולארי אשר נתפס במסגרת ת/17 מהתא שבו היה ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב, צויין כי לא נמצאו ממצאי ט.א. ונלקחו דגימות באמצעות מטושים; **26/ת** - טופס לוואי למוצגים מיום 13.4.19 ביחס למטושים ת/25; **27/ת** - חוות דעת מומחה - DNA - מיום 19.5.19 לפיה מבדיקת DNA לאפיון החומר מזוג המטושים התקבל פרופיל בר השוואה ממקור זכרי; **28/ת** - זיהוי DNA - בקשה לבדיקת הזיהוי עם פרטי החשוד ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב, מיום 16.5.19; **29/ת** - חוות דעת מומחה - DNA - מיום 25.9.19, לפיה פרופיל ה-DNA שהתקבל מזוג המטושים בדגימה ת/25 מהטלפון הסלולארי אשר נתפס בתאו של ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב, פרופיל זה תואם לפרופיל ה-DNA של ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב; **30/ת** - חוות דעת מומחה סמים מיום 14.4.19, ביחס לסם אשר נתפס בחיפוש בתאו של ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב, ולפיה זהו סם מסוכן מסוג חשיש במשקל נטו של 1.4306 גרם, ובמשקל נטו של פירורים נוספים, של 0.1685 גרם; **31/ת** - תע"צ - קליטת מוצגים לבדיקה במאגר DNA; **32/ת** - מזכר מיום 15.4.19, קבלת מוצגים שהועברו מתחנת אשקלון, ביחס למוצגים אשר נתפסו במסגרת החיפוש בתאו של ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב ת/17.

33/ת - דו"ח פעולה ותשאול מיום 12.9.19 שעה 14:15 ביחס לעיכוב הנאשם במתחם כלא שקמה, וחיפוש שבוצע בבגדיו ובארונות שלו, ולקיחת הטלפון הסלולארי שלו כמוצג; **34/ת** - דו"ח תפיסה וסימון מיום 12.9.19 שעה 19:35 ביחס לתפיסת מכשיר הטלפון של הנאשם; **35/ת** - דו"ח פעולה מיום 12.9.19 ביחס לעיכוב הנאשם, החיפוש והתפיסה כאמור בת/33.

36/ת - דו"ח תפיסה וסימון מיום 12.9.19 ביחס לתפיסת הטלפון הנייד של ע.ת.2 מר חמזה עמרננה, במהלך חקירתו.

ת/37 - מזכר מיום 2.10.19 על בדיקה פורנזית בטלפון הסלולרי של הנאשם אליו מצורף דו"ח פורנזי, וצוין כי נמצאו ההקשרים: מספר הטלפון של מר חמזה אלעמרני, מר יסים אלעמרני, וליט אבו מועמר.

ת/38 דו"ח פעולה בדיקת פריט מיום 16.9.19 על העתקת נתונים ממכשיר הטלפון של הנאשם; **ת/39** - דו"ח פעולה בדיקת פריט מיום 16.9.19 ביחס למכשיר הטלפון שנתפס מע.ת.2 מר חמזה עמרנה, ועולה כי המכשיר נכנס לאחר הפעלתו למצב שחזור נתונים ומופיעה הודעה כי המכשיר נמחק לחלוטין, ונכתב כי "**בסבירות גבוהה, המחיקה בוצעה על ידי הפעלה של פקודת "מחיקה מרחוק"**".

ת/40 - דו"ח פירוט עסקאות במזומן לתעודת זהות 20450483, מוחמד ג'בארין, הכולל שתי העברות למר יאסין עמארני, האחת מיום 14.3.19 בסך 2,000 ₪, והשנייה מיום 17.3.19 בסך 3,000 ₪.

ת/41 - פלטי מחקרי תקשורת המתייחסים לחודשים 2-7/2019.

ת/42 - דו"חות שיחות במערכת שחף.

ת/43 - חקירת אחותו של הנאשם מיום 12.9.19. יצוין כי היא לא הופיעה ברשימת עדי התביעה, היא אינה יודעת מי ביצע שיחות אשר מוצגות לה, ואומרת שמספר הסיים אליו מתייחסות השאלות, היא אינה זוכרת מתי הוא אבד, ומוסיפה: "**ולכן אני חושבת שמישהו מצא את הסיים שלי והוא זה שעשה את השיחות ל...**" היא אינה זוכרת מתי היתה הפעם האחרונה שהשתמשה בכרטיס הסיים הזה.

ת/44 - הודעתו של מר ליט אבו מועמר מיום 19.9.19, אשר מכיר את הנאשם, מעבודתו איתו קודם לכן, ומציין כי היה מבצע שיחות ועידה עבור הנאשם, כשחברתו של הנאשם שהיתה אסירה, היתה מתקשרת אליו, והוא היה עושה שיחת ועידה עם הנאשם, והוסיף כי הנאשם ביקש ממנו לעשות שיחות עם שניים נוספים, שאיננו מכיר אותם או את שמותיהם, וכי הנאשם אמר לו שהוא סוהר ואסור לו לדבר איתם.

ת/45 - מזכר שרשרת סם מיום 23.10.19.

ת/46 - דוא"ל מיום 10.4.19 הכולל דו"ח נוכחות של הנאשם לחודשים 1-4/2019.

ת/47 - כרטיס אסיר של מר קייס גבארין הכולל הפקדות משפחה בבנק הדואר, ובין ההפקדות שתי הפקדות מאת מחמוד גבארין, האחת מיום 2.9.18 בסך 200 ₪, והשנייה מיום 11.10.18 בסך 500 ₪.

ת/48 - פלט רשימת אמצעי קשר של הנאשם.

ת/49 - פרטי כליאה בשב"ס של מר קייס ג'בארין.

ת/50 - פרטי כליאה בשב"ס של מר עטיה אבו סבית.

ת/51 - תדפיס בעלויות רשמי למספר נייד 052-6021663 בו נכתב כי הבעלות על פי המידע שהתקבל בתאריך 15.4.19, ועדכני לתאריך 29.7.18, הבעלים - סלאמה אלעמרני.

ת/52 - מזכר מיום 23.10.19 שרשרת סם.

ת/53 - פרטי שובר העברה מיום 23.10.19, ביחס לחפצים אשר נתפסו בחיפוש בתאו של ע.ת.3 מר אמיר אבו צולב - כאמור בת/17.

ת/54 - דו"ח פעולה חדירה לחומר מחשב מיום 12.5.19; **ת/54 א'** - דיסק דו"ח פעולה חדירה לחומר מחשב לטלפון סלולארי ושני כרטיסי סים.

ת/55 - כרטיס סוהר של הנאשם מיום 12.9.20.

ת/56 - דו"ח סיור כתובת מיום 29.12.20 אשר נערך על ידי רפ"ק ליאור אלי אסידו, לפיו בתאריך 27.12.20 הגיע אל כתובתו של הנאשם במסגרת בקשת החקירות לערוך סיור במקום כדי לברר את טוואי השטח הנמצא מאחורי ביתו של הנאשם. צוין שהבחין כי: **"מאחורי בית הנדון ישנו שטח פתוח נרחב בעל צמחייה דלה, וכפל קרקע המצוי במרחק של כ- 30 מטרים מגדר הבית של הנדון. לציין כי אין מדובר בשטח מישורי או בעל טוואי אחיד"**. לדו"ח צורפה תמונה, וכן מזכר הבהרה וצילום שצורף אליו.

ת/57 - מזכרים מיום 27.12.20 ו- 28.12.20 אשר נערכו ע"י ע.ת.13, ביחס לבדיקת ארונות וחדר אוכל כלא שקמה, וצורפו תמונות של ארונות תוך שנכתב כי אלו תמונות ממטבח הסגל, וכי הארונות ממוקמים בכניסה למשרד אחראי מטבח סגל. האמור הינו מדוא"ל המצורף למזכרים.

הראיות בטענת הזוטא

6. טענת הזוטא שמעלה הנאשם מתייחסת לחקירתו מיום 12.9.19 - ת/3, ת/4, ת/4א'.

טענה זו עומדת במרכז הגנת הנאשם.

הראיה המרכזית מטעם התביעה הינה הודאתו של הנאשם, אשר ניתנה במסגרת חקירתו מיום 12.9.19.

אין מחלוקת כי בהעדר הודאה זו, לא ניתן להרשיע את הנאשם על סמך הראיות האחרות. גם לעמדת המאשימה, הראיות האחרות הינן ראיות אשר מהוות את התוספת הראייתית הנדרשת להודאת נאשם, או ראיות השוללות טענות שהוא העלה. בטענותיו ביחס לראיות מכוחן נטען כי יש להרשיע את הנאשם, ההסתמכות של ב"כ המאשימה הינה על ההודאה כראיה המרכזית - העיקרית.

להלן סקירת העדויות והראיות הרלבנטיות לטענת הזוטא, ובהמשך בחינת טענות הצדדים, ועמידת הודאת הנאשם בכללים המתחייבים לקבילותה.

העדים ביחס לטענת הזוטא, מטעם המאשימה, הם עדי התביעה 1, 13, 14, 20 ו- 21, ומטעם ההגנה עדות הנאשם.

העד המרכזי, הן מטעם התביעה, והן בטענות אשר הועלו כנגדו מטעם ההגנה, הינו ע.ת.13 רס"מ אריק מרציאנו, אשר העיד בפרשת התביעה, והעיד עדות נוספת כעד הזמה מטעם התביעה.

הראיות המרכזיות הן תיעוד החקירה מיום 12.9.19 - ת/3 התיעוד אשר נכתב על ידי החוקרים, ת/4 תמלול הקלטת החקירה ות/4א' צילום החקירה.

7. עדות ע.ת.13, רס"מ אריק מרציאנו:

ע.ת.13 השתתף בחקירת הנאשם ביום 12.9.19, הוא הצטרף אל החקירה בחלקה השני, והעיד כי חקירת הנאשם נעדרה הפעלת לחץ פסול.

לדבריו, לא הופעל לחץ פסול על הנאשם, ולא הופעל לחץ כלשהו. העד שלל את טענות הנאשם כנגדו, שלל את מרבית הדברים אשר טען הנאשם כי נאמרו במסגרת הפסקה בחקירת הנאשם, וככלל שלל כל אמצעי פסול נטען.

על פי עדות ע.ת.13: **"ההודאה היתה בהסכמה, ברצון והגיעה ממנו, הדברים שהוא אמר כלשונו נרשמו כלשונם בגוף החקירה"** (פרו' עמ' 123 שו' 30-31).

על פי עדות ע.ת.13, לא נעשה לחץ כלפי הנאשם, אלא מה שנעשה במסגרת החקירה זה הוא שיקוף של המציאות, ואם הנאשם אינו לוקח אחריות, אין להם ברירה אלא, כצורך חקירתי לבצע פעולות נוספות, בין השאר גם ביחס לבני משפחתו (פרו' עמ' 125 שו' 24-30).

העד זוכר שליווה את הנאשם במהלך החקירה לשירותים, וזוכר שהיתה פעם שהנאשם ביקש לעשן סיגריה, ואינו זוכר אם זה היה באותה פעם או פעמים נפרדות.

העד מעיד כי הוא זוכר שהיתה סיטואציה שהם היו בחדר המדרגות והנאשם עישן סיגריה והם דיברו על דברים הקשורים להליך ולא לחקירה עצמה, והוא זוכר שהנאשם שאל אותו שאלות כלליות: **"מה אמור לקרות הלאה, עד מתי אני אשאר ומה קורה עם המשפחה שלי"**, ואמר כי אלו דברים שהוא לא ידע לענות לו, ומוסיף כי הנאשם אמר לו כי הוא אינו יודע מה רוצים ממנו, וכי הנאשם הגיש דיווחי סגל, ואף אמר כי הוא זוכר שענה לנאשם בבדיחות דעת: **"כן, אנחנו קיבלנו את כל דיווחי הסגל האלה עוד חודשים אחרונה, וכשקראנו אותם זה די שעשע אותנו, זה הצחיק אותנו"**. העד נשאל האם במהלך שיחה זו דיברו על בני המשפחה של הנאשם, והוא משיב: **"אני לא זוכר על בני משפחה ספציפיים, אבל ממה שאני זוכר זה הפריע לו העניין של בני המשפחה, כן..."** (ר' פרו' עמ' 130 שו' 10 - עמ' 131 שו' 5).

בהמשך הבהיר: **"... אני על בני המשפחה שלו דיברתי איתו בחדר החקירה, אני לא זוכר שאני דיברתי איתו מחוץ לחדר החקירה על בני המשפחה שלו..."** (פרו' עמ' 131 שו' 17-19).

ע.ת.13 מאשר ציטוט של דבריו מת/4 עמ' 96 שו' 28 על כי הוא אמר **"הוא יסבך את כל המשפחה שלו ואת כל החברים, והוא יצא בסדר"**, ומסביר כי משפט זה שאמר הינו בהקשר לכך שהנאשם אינו לוקח אחריות, והנאשם ניהל את השיחות מהטלפונים של בני משפחתו וחבריו (פרו' עמ' 134 שו' 24 - עמ' 135 שו' 14).

העד מכחיש את הטענות לפיהן הוא אמר לנאשם בין היתר: **"יא בדואי... אנחנו נגייס אותך, אתם עבריינים ואנחנו נרדוף אחרך, הנה, אחותך עכשיו הגיעה, הנה, אמיר ראה את אחותך עכשיו, הוא אמר לי, אתה מכיר את אמיר?"** (דברי הנאשם בעדותו בבית המשפט פרו' עמ' 155 שו' 3-7).

ע.ת.13 מעיד ביחס לכך כי: **"זה תלוש מהמציאות"** הוא מכחיש שאמר את הדברים, ומוסיף כי אינו אדם שמקניט או מקלל או מדבר בשפה שנועדה לבזות או להקניט אדם אחר, ואינו רואה כל סיטואציה שבה יגיד את הדברים האמורים. ע.ת.13 מכחיש מכל וכל את הדברים הללו המיוחסים לו.

וכך מעיד ע.ת.13 (פרו' עמ' 311 שו' 22-30):

"ש. מה תגובתך לדברים שאומר הנאשם בפרוטוקול עמוד 155 שורות 7 - 3 החל מהמילים "ואני התיישבתי..."?

ת. זה תלוש מהמציאות.

ש. אתה אמרת את הדברים האלה או לא אמרת אותם?

ת. ממש לא. אני רוצה להסביר למה. אני כחוקר לעולם לא מתעסק בעולם המודיעין. אני מתעסק בלגייס אותו? זה תלוש מהמציאות בכל מה שאי פעם למדתי בעולם החקירות ובכל ההנחיות המקצועיות שאני מקבל מהמפקדים שלי. בנוסף לזה אני לא יודע איך בית משפט מתרשם ממני אבל אני לא בן אדם שמקניט או מקלל או משתמש באיזה שהיא שפה שנועדה לבזות בן אדם או להקניט בן אדם. אני לא רואה שום סיטואציה שאגיד לו "יא בדואי".

ע.ת.13 נשאל האם אמר את הדברים שאמר הנאשם בעדותו (פרו' עמ' 155 שו' 21-30), ולפיהם ע.ת.13 אמר לנאשם מחוץ לחדר החקירות, בהפסקה כאשר הנאשם עישן: **"... תיקח את זה על עצמך... אחותך, אני אשחרר אותה עכשיו, ואבא שלך, אני אשחרר אותו עכשיו, אבל כך את זה על עצמך... והוא התחיל להסתלבט עלי, הוא התחיל להגיד לי, אתה בדואי ותישאר בדואי, ואתם הבדואים לא דואגים לחוק ואפילו תגיעו לדרגות הכי בכירות..."**

בתשובתו אמר ע.ת.13 כי ביחס לחלק של האמירה שהנאשם ייקח את זה על עצמו, אין זה מדויק, ולמיטב זכרונו הדברים היו ברוח - שכל הראיות מצביעות על זה שהנאשם ביצע את החשדות, הכחיש שאמר לנאשם שהוא מבטיח לו שישחרר את אביו או את אחותו, והוסיף שאין לו סמכות לעשות כן.

ע.ת.13 מכחיש בתוקף את האמירות הנוספות ביחס לנאשם, ביחס לבדואים, ואומר כי לא היו דברים מעולם.

וכך העיד ע.ת.13 ביחס לכך (פרו' עמ' 312 שו' 9-30):

"ש. האם אמרת את הדברים האלה?

ת. בחלקם כן ובחלקם לא ואני אסביר. לגבי החלק של תיקח את זה על עצמך תיקח את זה עצמך, זה לא מדויק. למיטב זכרוני הדברים שאני אמרתי היו ברוח שכל הראיות מצביעות על זה שאתה ביצעת את החשדות, על בסיס נתוני המח"ק מזומן בזמן, על בסיס אני חושב שבשלב הזה היה פה הכנסה של חמזה בן הדוד, זה היה די בסמיכות לאחר מכן לאחר העימות שהיה עם בן הדוד לעניין הטלפון. אני לא אמרתי לו שאני מבטיח לו שאני אשחרר את אבא שלו, או שאני אשחרר את אחות שלו. אין לי סמכות לעשות דבר כזה, גם אם מאד הייתי רוצה. מעבר לזה, האמרה שכיבול אני אמרתי שאני הסתלבטתי עליו או שאמרתי שהוא בדואי וישאר בדואי ממש לא, אני לא אומר את הדברים האלה וגם לא את הדברים שהבדואים לא דואגים לחוק. אני רוצה להדגיש עוד משהו. אצלנו ביחידה ישנה מדיניות שאני גם כן מסכים איתה שברגע שאנו עושים הפסקות ביחידה אנו משתדלים לא לדבר על החקירה עם נחקרים אלא אם יש איתנו מכשיר

הקלטה. אבל אם עושים הפסקת שירותים או קפה שמכינים או הפסקת סיגריה או משתדלים שלא לדבר עם החקירה אלא אם כן הנושא עולה מדברים שאומר הנאשם הנחקר. אפשר עוד משהו זה מציק לי כי אני קורא את הדברים, כביכול הנאשם מתאר סיטואציה לפיה ישבנו במדרגות או אני עמדתי והוא ישב, הבטחתי לו הבטחות והוא אמר אוקיי אני אודה תביא לי דף ועט ואני אודה לך, ואני בתגובה התחלתי להסתלבט עליו. זה נשמע לי בלתי סביר בעליל שבה אני אהיה בסיטואציה עם נחקר או נאשם שמודה באשמה ומוכן לרשום את זה בכתב ידו, ואני בתגובה אסתלבט עליו בסיטואציה הזו. המטרה היא להגיע לחקר האמת ואם יש הודאה של נחקר שהוא מוכן לרשום אותה בכתב ידו בדף ועט אני ארוץ להביא דף ועט כדי שירשום את זה. אני לא אעשה דבר שהכי נוגד את ההיגיון.

ש. היו דברים מעולם או לא היו דברים מעולם?

ת. לא. תיארתי בדיוק את הסיטואציה. לא נאמרו מלבד מה שתיארתי."

ע.ת.13 נשאל ביחס לאמירות הנאשם על כי כשהיו הוא והנאשם במדרגות (הכוונה להפסקה שנעשתה), ע.ת.13 אמר לו כי עניין הדיווחים שדיווח הנאשם במסגרת תפקידו, יצוף - "הכל צף" (דברי הנאשם בעדותו בפרו' עמ' 157, 158), דהיינו דברי הנאשם על כי דיווחים אשר ביצע כלפי אסירים יתגלו, וזאת גם ביחס לדברים שבוצעו כאשר הנאשם היה סוכן סמוי בשלב מוקדם יותר.

להלן תחילה הציטוט מדברי הנאשם בעדותו בעמ' 157 שו' 17-18: "גם במדרגות אריק אמר לי על הדיווחים שדיווחתי, כל הדיווחים האלה...".

ביחס למצוטט לעיל מדברי הנאשם אומר ע.ת.13 בעדותו (פרו' עמ' 313 שו' 1-13):

"ת. ביחס לשורות 17,18 - אכן אמרתי לו אמרה שנקשרת בדיווחי סגל שהוא הגיש לשב"ס. אני זוכר גם שדיברנו על זה בעדות הראשונה שלי כאן. לגבי דיווחי הסגל אני זוכר שנאמר לו גם על ידי שכל הדיווחי אודות פניות של אסירים כאלה ואחרים, בנושאים פליליים קיימים אצלנו בתיק החקירה.

ש. איפה הדברים הללו נאמרו על ידך לנאשם בהפסקה בה הוא עישן סיגריה או בחקירה עצמה או בזמן אחר?

ת. התשובה היא גם וגם. גם בתוך חדר החקירות וזה נאמר גם בהפסקה כשהוא העלה את הנושא של דיווחי הסגל. הוא לא אמר את המילה דיווחי סגל אלא אמר משהו בסגנון שהוא העביר לקמ"ן של כלא שקמה הרבה דיווחים ורשם הרבה מזכרים על פניות שפנו אליו אסירים ובגלל שהקמ"ן לא טיפל בזה הגענו לאן שהגענו ואני זוכר שגם אמרתי את זה בעדות הקודמת שגם אמרתי שאני קראתי את דיווחי הסגל זה אפילו טיפה הצחיק אותי, היות ואני סברתי וגם כל התזה החקירתית שבעצם דיווחי הסגל האלה נרשמו כדי להלבין את המעשים שלו וזה על בסיס הראיות האובייקטיביות."

ע.ת.13 מאשר כי הנאשם התעקש על הגרסה בה הוא מכחיש את החשדות עד לשלב מאוחר של החקירה ביום 12.9.19, מאשר כי אביו ואחותו של הנאשם זומנו לחקירה, אינו יודע לומר באיזה שלב הם נכנסו למשרד, ואינו זוכר

ששמע קולות של בכי, אינו זוכר כלל שראה את אחות הנאשם, וגם לא זוכר ששמע את קולה, הואיל והיה בחדר החקירה. בתשובה לשאלה אם ייתכן שהנאשם ראה את אחותו, הוא השיב כי ייתכן שכן באחת ההפסקות, והוסיף כי מפקדו יידע את הנאשם שמזמנים את אביו ואחותו ליחידה (פרו' עמ' 313 שו' 24 - עמ' 314 שו' 3).

ע.ת. 13 נשאל לתגובתו לדברי הנאשם על כי בגלל מה שהיה באותה הפסקה בה יצא הנאשם לעשן סיגריה והוא היה עימו, הנאשם הודה, והוא מכחיש זאת, וטוען כי קריאת תמלילי החקירה מראה התפתחות החקירה גם בתשובות הנאשם, עד לכדי הבנה שכל הראיות מצביעות על כך שהוא ביצע את העבירה, ונטען כי אין זה נכון שבעקבות ההפסקה הנאשם הודה, ומכחיש כי בהפסקה היה משהו שיכול היה לגרום לנאשם להודות, וכך הוא מעיד ביחס לכך (פרו' עמ' 314 שו' 28-14):

"ש. מה יש לך לומר על כך שהנאשם אומר שרק בגלל מה שהיה באותה הפסקה שאתה היית איתו לעשן סיגריה, הוא הודה, ועל זה שהוא אומר בהמשך שאפילו בחקירה אתה נעמדת והזכרת לו את מה שהוא דיבר איתך במדרגות (עמוד 167 שורות 1 עד 8) ?

ת. זה לא נכון. אני חושב שמי שיקרא את תמלילי החקירה ויראה את התפתחות החקירה באותו יום יראה שישנה התפתחות גם בתשובות של הנאשם עד לכדי הבנה שכל הראיות מצביעות על כך שהוא ביצע את העבירה. זה לא נכון שבעקבות ההפסקה הוא הודה, אני לא חושב שבעקבות ההפסקה הוא הודה. אני חושב שההודאה שלו הגיעה לאור זה שהוא הבין שיש לנו את כל הראיות שמוכיחות שהוא ביצע את העבירה.

ש. היה בהפסקה משהו או אמירה שלך שיכלה לגרום לנאשם להודות?

ת. לא. לא נאמר בהפסקה שום דבר שלא נאמר לפני כן בחדר החקירות. לא חידשתי לו שום דבר. כמו שצינתי אני לא יזמתי איתו שיחות אלא אם כן הוא העלה דבר מסוים. דבר שני במסגרת ההפסקה זה במסגרת דיווחי הסגל. אני מכחיש את כל מה שהוא טוען שאמרתי לו בהפסקה זה לא נאמר על ידי. אם זה עניין של לבזות אותו בעניין של היותו בדואי, בין אם זה לשחרר את אבא שלו או את אחותו או להבטיח לו איזה שהן הבטחות בין אם זה לגייס אותו, שום דבר מהדברים האלה לא נאמרו על ידי. גם לא במרומז."

8. עדות ע.ת. 21 רפ"ק יהודה אהרוני:

ע.ת. 21 היה מעורב באופן חלקי בחקירות, והיה אחד החוקרים בחקירה נשוא טענת הזוטא מיום 12.9.21. על פי עדותו הוא היה האחראי על החקירה. ע.ת. 21 מעיד כי כל מה שמסר הנאשם נמסר מרצונו החופשי, לא הופעל לחץ כלשהו על הנאשם כדי שיודה, בשום שלב לא הופעל לחץ פסול בנוכחותו, למיטב זכרונו בשום שלב לא איימו במעצר בני המשפחה, ולכל היותר הוסבר לנאשם על בסיס המעורבות שלהם, כי הם צפויים להיחקר באזהרה, וכך אכן קרה.

"החקירה כולה התנהלה תוך תיעוד חזותי ותיעוד בכתב, כאשר כל מה שתועד זה על בסיס מה שמסר החשוד מפיו, וכל מה שהוא מסר היה מרצונו החופשי. בתחילת החקירה, כפי שניתן לראות, החשוד הכחיש כל קשר לביצוע העבירות, וככל כשהחקירה התקדמה והתפתחה, לבסוף הוא קשר את עצמו לביצוע העבירות". (פרו' עמ' 30 שו' 5-1).

לכשנשאל ביחס לטענה לפיה הופעל על הנאשם לחץ כלשהו כדי שיודה, השיב: "זה לא היה ולא נברא, בשום שלב לא הופעל לחץ פסול". (פרו' עמ' 30 שו' 8).

לכשנשאל אם ייתכן שהופעל לחץ פסול ע"י מישהו אחר, ואם היה משהו כזה בנוכחותו, השיב: "בנוכחותי לא היה שום דבר כזה, ובתור זה היה אחראי על החקירה, לא היה כזה דבר... לא הייתי מאפשר דבר כזה". (פרו' עמ' 30 שו' 9-14).

לכשנשאל לגבי הטענה לפיה הנאשם הודה בגלל הפעלת לחץ בדמות מעצר אחותו, וכי צויין שיעצרו גם את אביו שהוא אדם מבוגר, השיב: "למיטב זיכרוני, בשום שלב אנחנו לא איימנו במעצר בני המשפחה, לכל היותר הוסבר לו על בסיס המעורבות שלהם. הוסבר לו שהם צפויים להיחקר באזהרה, ואכן כך קרה הדבר, הם זומנו לטובת חקירה באזהרה. ולמיטב זיכרוני, אני גם לא זוכר שהוא שמע אותה בוכה, כי לא זכור לי שהיא בכתה, וגם כשהוא חשב שהיא הגיעה, אז היא לא באמת נכחה במשרדי היחידה". (פרו' עמ' 30 שו' 15-24).

בתשובה לשאלה מדוע החליטו לחקור את אחותו של הנאשם ואת אביו, השיב: "כיוון והנאשם ביצע שימוש שיש לשם ביצוע העבירות, בטלפונים על שמם של אביו ושל אחותו. וגם בתחילת החקירה, בשלב כשבו הוא עוד הכחיש את החשדות, הוא גם טען, הטענה שלו היתה שהשימוש בטלפון, אותו הוא קשר לאחותו בת ה - 17, למעשה שזה לא מידיעתו ושהיא זו שביצעה את השיחות לעבריינים, ליתר החשודים בתיק. וככל כשהחקירה התקדמה, לבסוף הוא קשר את עצמו לשימוש בטלפונים האלה, ואנחנו בכל מקרה מה שנקרא במסגרת מיצוי חקירה, הוחלט גם לזמן אותם כדי לשמוע את גרסתם, לגבות מהם גרסה גם כן". (פרו' עמ' 30 שו' 30 עמ' 31 שו' 6).

ביחס לטענות כי הופעל לחץ על הנאשם ע"י אמרות המתייחסות להשתייכותו של הנאשם למגזר הבדואי השיב כי אינו מכיר דבר כזה, וכי באף אירוע לא נאמרות אמרות בסגנון הזה, וכך העיד: "... בשום אירוע, לא בתיק הזה בכלל, לא נאמרות אמרות מהסגנון הזה. מבחינתי זה משהו שלא אמור להיאמר, זה גם לא נאמר, זה לא היה ולא נברא". (פרו' עמ' 31 שו' 7-19).

על פי עדותו ההפסקות היו מיוזמתו של הנאשם, ואם היו שיחות מחוץ לחדרי החקירה הן היו שוליות, היות ואם היה משהו משמעותי הדברים היו מובאים לידיעתו, ובנוסף לכך יכול ויהיו מקרים שתהיה שיחה שקשורה לחקירה מחוץ לחדר החקירות אבל אז החוקר יהיה מצויד במכשיר הקלטה.

ביחס להבאת אחותו של הנאשם לחקירה, העיד ע.ת. 21 כי אין לנאשם אלא להלין על עצמו, ואחותו הינה בעלת הטלפון, הרשומה כבעלים של הטלפון, ולכן היתה נדרשת להגיע, וכך הוא מעיד (פרו' עמ' 55 שו' 18-23):

"ראשית, אין לנאשם להלין אלא על עצמו. מהרגע שהוא הכחיש, מתחילת הדרך הכחיש את הטלפון שאליו, וטען שלא הוא זה שביצע בו שימוש? ... אז זה היה נדרש להביא את בעל הטלפון הרשום, ואני מזכיר שאחותו היא בעלת הטלפון, היא הרשומה כבעלים של הטלפון, ולכן היא היתה נדרשת להגיע".

העד נשאל ביחס להתייחסות לכבוד ולמשפחתו של הנאשם והשיב כי זו המשמעות של אי קבלת האחריות והשלכת הדבר על בני המשפחה, וכך הוא מעיד (פרו' עמ' 72 שו' 23 - 27):

"ש: למה אתה בוחר בשלב הזה לדבר על הכבוד, הכבוד לאבא?"

ת: כי זו המשמעות של לסבך את ההורים.

ש: המשמעות של מי ושל מה?

ת: אם אתה חשוד בביצוע עבירה, ואתה לא לוקח אחריות ואתה משליך את זה על בני משפחה, על אבא ועל אחות?."

9. עדות ע.ת.1, ע.ת.14, ע.ת.20 - אין למצוא מעדויותיהם, כמו גם העולה מחקירת הנאשם מיום 12.9.21 רלבנטיות לעדויותיהם ולטענת הזוטא. חלקם בחקירת הנאשם היה שולי, בחלק מהזמנים נכחו ובחלק לא, ואינני מוצא בעדויותיהם כדי רלבנטיות לטענת הזוטא.

חקירת הנאשם מיום 12.9.19 - ת/3, ת/4, ת/4'א

10. להלן ציטוטים מחקירת הנאשם מיום 12.9.19, ודברים העולים מהחקירה. הציטוטים הם מתוך ת/4 שהינו תמלול ההקלטה ת/4'א.

משך החקירה הינו כ- 6 שעות ו- 54 דקות.

תחילה ביחס לנצפה מהתיעוד הוויזואלי של החקירה - ת/4'א - עצם הצפייה בתיעוד החקירה אינו מביא לכדי מסקנה האם הנאשם נתון בה בלחץ כזה או אחר, זאת לאור כך שאין מדובר בצילומי תקריב מהם ניתן יהיה להבחין בהבעות הפנים.

יש להוסיף, כי קיים קושי לקבוע ממצא על סמך צפייה כאמור, שכן מובן שלחץ, חשש או פחד, לא תמיד נחזה פניו של אדם.

מת/4 עולה בבירור חששו של הנאשם מעצם העובדה שאחותו הקטינה תחקר, חששו ביחס לנושאים לגביהם תחקר, חששו מאפשרויות שיוטחו כלפיה דברים קשים, וחששו גם ביחס לאפשרות חקירת אביו.

ניתן ללמוד מהדברים שנאמרים על ידי הנאשם, מהקשרם, ומהחזרה עליהם, כי חששות אלו היו בו, כמעט לכל אורך החקירה, וכי היו אלו חששות אשר הטרידו אותו מאוד.

עוד ניתן ללמוד מהדברים אשר נאמרים על ידי החוקרים, הן דברים שנאמרים בשיח בין החוקרים לבין עצמם, תוך כדי שהנאשם נוכח ושומע את הדברים, והן דברים שנאמרים ישירות לנאשם, כי החוקרים יוצרים באופן עקבי וברור קשר ישיר בין הודאה של הנאשם במיוחס לו, לבין השאלה אם יובאו ויחקרו אחותו ואביו, אם לאו.

מצפייה בתיעוד, וכפי שיצוטט להלן מהתמלול, עולה בבירור כי לא ניתן להותיר את האמרות הרבות והחוזרות של החוקרים לאוזני הנאשם, בגדר שיקוף המצב החקירתי.

הדברים הנאמרים על ידי החוקרים לאוזני הנאשם, הינם דברים אשר לא ניתן לפרשם באופן אחר מאשר - דברים אשר נועדו לגרום לנאשם להודות במיוחס לו.

ההתרשמות הישירה והברורה מהצפייה מתיעוד החקירה ומשמיעת הדברים, הינה כי אין מדובר בשיקוף המצב החקירתי כלל וכלל, אלא מדובר בהתניה המוצגת לנאשם, על כי אם לא יודה במיוחס לו יחקרו אחותו ואביו, ואם יודה, יוכל הוא למנוע זאת.

מסקנה זו ברורה ולטעמי לא יכולה להיות מוטלת בספק כלשהו.

לפני ציטוט הדברים אשר נאמרו בשלבים השונים, אפנה תחילה לציטוט הבא המעלה בבירור את המסקנה האמורה לעיל.

וכך אומר החוקר ע.ת.13 לנאשם בחלוף כ- 4 שעות ו- 16 דקות מתחילת החקירה: **"כל מה שקשור למשפחה שלך, יש לך עדיין את האפשרות לעצור את זה. אמנם הם הגיעו, הם בדרך, הם הגיעו, חלק הגיעו... חלק עוד בדרך... יש לך עדיין את ההזדמנות לעצור את זה. את האי הנעימות... כי בסופו של דבר הם מגיעים לכאן להיחקר, בסדר? עם כל המשמעויות שנגררות לזה. גם אם זה עדות גם אם זה חקירה תחת אזהרה. זה עדיין חקירה. יש לך את ההזדמנות לעשות את זה"**. (ת/4 עמ' 126 שו' 36 - עמ' 127 שו' 5).

ועוד מוסיף מיד לאחר מכן החוקר ע.ת.3, ואומר לנאשם: **"אני מסביר לך עלא שיש לך אפשרות לעצור את ההליך החקירתי מול המשפחה שלך, אמנם חלק הגיעו וחלק עדיין בדרך, אבל תחשוב, יש לך עדיין אפשרות. קח בחשבון שגם עדות או חקירה תחת אזהרה אלו חקירות ויש לך השלכות"**. (ת/4 עמ' 127 שו' 11-16).

די בציטוטים אלו כדי להביא למסקנה הברורה שהטענה כי ההתייחסות לאחותו ולאביו של הנאשם הינם אך **"שיקוף החקירה"**, הינה טענה שאינה מתיישבת עם הדברים שנאמרו בפועל בחקירה, ואין לקבל את טענת ב"כ המאשימה בעניין זה.

אמירה לנאשם כי יש לו את האפשרות למנוע את חקירת אחותו ואביו, תוך שנאמר לו שלעצם החקירה תחת אזהרה של אחותו ושל אביו יש השלכות, משמעותה ברורה וסבורני שאינה יכולה להיות מוטלת בספק.

החוקר מבקש להטיל אימה על הנאשם, ולהפיל על גבו של הנאשם את האחריות לכך שאחותו ואביו יחקרו, ויש בכך אמירה ברורה כי אילו יבחר הנאשם להודות, הרי שהנאשם יוכל למנוע זאת.

אינני מוצא כל פרשנות אחרת אפשרית, בכלל, ובהקשר ובאופן שהדברים נאמרו בפרט, למילים: **"יש לך את ההזדמנות לעשות את זה"**.

אם יש פרשנות אחרת, לא ניתן להבין מה היא ההזדמנות שניתנת לנאשם לעשות, ומה הנאשם יכול לעשות. אמירה שכזו לנאשם אינה מהווה **"שיקוף חקירה"** כלל וכלל, ואינה מהווה הסבר גרידא על מצב החקירה.

יש לדחות טענות אלו המועלות ע"י המאשימה, אשר אינן מתיישבות עם תוכנם של הדברים שנאמרו, ועם המשמעויות שלהם.

יש לומר, כי מדובר באיום אשר החוקרים מאיימים על נחקר. זוהי אמירה המופנית אל הנאשם בעת חקירתו, ופרשנותה הברורה בהקשר הדברים הינה - דע לך נחקר, שאם לא תאמר דברים מסוימים, אנו נחקור את אחותך הקטינה ואת אביך, ויש לך את ההזדמנות למנוע זאת, ככל שתודה במיוחס לך.

להלן ציטוטים משלבים שונים בחקירה, וניתן לראות כי קו זה של הטלת אימה, לעיתים במרומז, לעיתים באופן ישיר וברור, לעיתים בשיח בין שני חוקרים כאשר הנאשם נוכח, ולעיתים באמירות ישירות של החוקרים אל הנאשם.

בתחילת החקירה נאמר לנאשם כי הוא חשוד בשורת עבירות, ובהן סחר בסמים, קבלת שוחד, החדרת חפצים אסורים לבית הכלא, קשר אסור, מרמה והפרת אמונים, והחדרת סמים, פלאפונים וחפצים לאסירים בתמורה לכסף.

הנאשם משיב: **"אני מכחיש את הכל, אני לא יודע על מה מדובר"** (ת/4 עמ' 2 שו' 17-23, ועמ' 3 שו' 35-36).

הנאשם נשאל ומתאר ביחס לעצמו, את גילו, קורותיו, לימודיו, גיוסו והשתלשלות חייו עד כה. הנאשם נשאל ביחס למספרי טלפון שלו, של אחותו, של אביו, ומספרים קודמים. ניכר כי הנאשם משתף פעולה ומשיב לשאלות, חלק מהמספרים מוכרים לו וחלק לא.

הנאשם מאשר כי הוא מכיר את הנהלים של שב"ס לרבות הנוהל לגבי איסור קשר עם אסיר, וכשנשאל על אסיר מסוים, אומר שהוא דיווח עליו שהוא ממשפחתו (ת/4 עמ' 22, 23).

בהמשך נשאל ביחס לאסירים אחרים ושוב הוא מדבר על דיווחים שדיווח, והכוונה שדיווח לממונים עליו על פניות של אסירים אליו, כך לדוגמא בעמ' 28 לת/4 מציין ביחס לאסיר אחר כי האסיר פנה אליו, ביקש ממנו להביא קופסת סיגריות, והוא דחה אותו ודיווח לקצין המודיעין.

ניתן ללמוד מדברי הנאשם ביחס לפניות אסירים אליו, כי הוא מאשר שהיו פניות כאלה ואחרות, אך אומר בתוקף כי דחה אותן, ולא רק שדחה אלא אף דיווח מיד לממונים עליו, כפי המתחייב.

בכל החקירה הארוכה, בארבע השעות הראשונה לחקירה, הנאשם נשאל, משיב ומשתף פעולה, כאשר השאלות מתייחסות לשורת אנשים, חלקם אסירים, ואין כל הודאה ואף לא תחילתה.

בשלב מסוים, נשאל הנאשם לגבי שיחות טלפון בין מחמוד ג'ברין לבין מספר טלפון אחר, נאמר לו שאלו שיחות אל הטלפון של אביו, דהיינו כי מחמוד ג'ברין אשר הפקיד כסף לאסיר קייס ג'ברין, ביצע שיחות טלפון למספר של אביו. הנאשם אמר שזה אינו המספר של אביו, ואז בדק ואמר כי מדובר במספר טלפון של אחותו. (ת/4 עמ' 62).

בשלב זה, נאמר לנאשם **"אתה מסבך את כל המשפחה, אבל אין בעיה. אחותך תבוא לחקירה ברור לך... תכף אתה תבין את החשדות אז תבין למה היא תבוא... הטלפון רשום על אחותו... אז אחותך ... דיברה עם מוחמד ג'ברין? זה מה שאתה טוען?"** (ת/4 עמ' 63 שו' 17-24).

בתשובה לכך משיב הנאשם: **"נראה לי... נראה לי שכן"** (ת/4 עמ' 25-27).

הנאשם נשאל בת כמה אחותו הוא משיב שהיא בת 17, ובשלב זה אומר החוקר לנאשם: **"בת שבע- עשרה? עכשיו לכלכת... עכשיו... לכלכת... אני חשבתי שאני מדבר פה עם גברים... בן 29... נשוי ... עם ילדים... אתה בטוח במה שאתה עונה, נשמה?"** והנאשם משיב: **"אני בטוח שלא דיברתי איתו"** (ת/4 עמ' 63 שו' 31-35).

ואז אומר אחד החוקרים לנאשם: **"אתה אומר ש... שאחותך היא זו שדיברה איתו כל השיחות האלה?"** וחוקרת נוספת שנוכחת אומרת: **"הוא בן אדם נשוי"** והחוקר הראשון מוסיף ואומר: **"אני אומר לך שמחמוד ג'ברין בן-אדם"**

נשוי עם ילדים. אתה בטוח במה שאתה טוען? (ת/4 עמ' 63 שו' 36 - עמ' 64 שו' 6).

הנאשם משיב: **"זה המספר... לא דיברתי עם אף אחד מהם... לא דיברתי... לא דיברתי עם אף אחד"** (ת/4 עמ' 64 שו' 12-7).

בהמשך, בהקשר של שיחות בין מוחמד ג'ברין לבין מספר הטלפון שהנאשם אישר שהוא היה של אחותו, נאמרים דברים תחילה לנאשם ולאחר מכן בין החוקרים לבין עצמם כדלקמן: **"חוקר מס' 1 שרון יוספן: יש המון שיחות בין הטלפון שרשום אצל אחותך למחמוד ג'ברין שהיא ילדה... חארם. חוקר מס' 5, יהודה אהרונ: בת כמה היא? חוקר מס' 1 שרון יוספן: בת 17... הוא רוצה שאני אביא אותה לחקירה בגללו, תראה איזה... חוקר מס' 5, יהודה אהרונ: מה לה ולמחמוד? חוקר מס' 1, שרון יוספן: בן אדם נשוי באום אל פחם בן 30 ומשהו.. היא ילדה בת 17... הוא רוצה לסבך אותה"** (ת/4 עמ' 71 שו' 9-1).

ניתן ללמוד מדברים אלו, אשר מוחלפים בין החוקרים לבין עצמם, ונאמרים לאוזניו של הנאשם הנוכח ונמצא יחד עימם בחדר החקירות, כי החוקרים מעמידים כלפי הנאשם את חומרת המשמעויות של הדברים, תוך שהם מכוונים ברמיזה ברורה ביותר, לדברים אשר יכול ויהיו להם משמעויות קשות ביותר, משמעויות של פגיעה בכבודה של קטינה, על כל המשתמע מכך.

החוקרים מהלכים להם, משאלות על עצם קיום שיחות טלפון בין אדם מסוים לבין מספר טלפון שהיה בזמנים מסוימים בשימוש אחותו של הנאשם, והנאשם מאשר כי זה היה מספר הטלפון שלה, אל שאלות המעלות רמיזות לחשדות שיכול ויעלו מעצם העובדה שמתקיימת שיחת טלפון בין אדם מבוגר, נשוי לבין קטינה בת 17 שנים.

סבורני, כי הניסיון להשאיר אמירות מסוג זה בגדר **"שיקוף חקירה"**, חוטא לאמת וחוטא למהות ולמשמעות של האמירות הקשות הללו, והמנותקות מכל מציאות.

על שום מה מעלים חוקרים בפני הנאשם רמיזות על קשר עם גוון אליו הם מרמזים, בין אחותו הקטינה של הנאשם לבין הנאשם, וזאת בהקשר ישיר לאמירות שהנאשם מסבך את משפחתו?

הנאשם טען בהקשר זה, כי הבין שהמשמעות אשר יכולה לעלות מכך שאחותו תיחקר ותיכנס לתוך תהליך החקירה, הינה בעלת פוטנציאל הרסני ביחס לעתידה.

התעלמות מהרמיזות העולות מדברי החוקרים, כביכול בינם לבין עצמם, לאוזניו של הנאשם, משמעותה התעלמות מהפעלת לחץ על הנאשם.

הלחץ שהופעל על הנאשם הינו כי אילו לא יודה, יכולה להיות לאותן שיחות טלפון עלומות, פרשנות אשר הרמיזה לגביה הינה לקשר בין **"גבר נשוי בן 30 ומשהו"**, וילדה בת 17. באותו הקשר נאמרות המילים **"הוא רוצה לסבך אותה"**. לא ניתן להתעלם מהמשמעות הברורה של הרמיזה, רמיזה אשר משמעותה אחת היא - אמירה של החוקרים לנאשם - דע לך שאם לא תיקח אחריות ולא תודה במיוחד לך - מסבך אתה את אחותך הקטינה בכך שיוודע שהיא קשר בינה לבין אדם נשוי בגיל 30.

אם לכך לא נקרא איום, לא ברור איום מהו.

בהמשך, מפרטים החוקרים ומראים לנאשם הפקדות אשר ביצע מוחמד ג'ברין בסכומים של 2,000 ₪ ו- 3,000 ₪. (ת/4 עמ' 77, 78).

מדובר בהפקדות העולות כדי 5,000 ₪, כפי הנטען בכתב האישום, וכפי שהנאשם בשלב המתקדם של החקירה, לכששינה את גרסתו ולפתע הודה, מתייחס לסך הכולל של הפקדות אלו, 5,000 ₪. מצאתי לנכון לציין זאת, שכן לא רק שאין מדובר בפרט מוכמן, אלא מדובר בנתונים אשר הוצגו ופורטו בפני הנאשם בליווי מסמכים, לפני הודאתו. וכך הוא גם לגבי פרטים נוספים בהודאתו של הנאשם.

בהמשך, מציגים החוקרים לנאשם שני כרטיסי סים, טלפון נוקיה שחור, אשר נתפסו כמה חודשים קודם לכן, בכלא שקמה, מדובר באותם תפוסים שנתפסו ביום 11.4.19 בתאו של אמיר אבו צולב בחיפוש שנערך שם. (ת/4 עמ' 79 - עמ' 84), והנאשם מאשר שהוא היה נוכח בתא ליד, במסגרת אותו חיפוש, תוך שהוא מציין שאינו זוכר פרטים.

הנאשם מכחיש מכל וכל כי שוחח עם אמיר אבו צולב בטלפון המוברח (ת/4 עמ' 87 - עמ' 89), והנאשם מכחיש מכל וכל שדיבר עם אמיר.

לנאשם הוצג פלט שיחות ונאמר לו שמפלט זה עולה כי בוצעו שיחות בין מספר הטלפון של הנאשם לבין כרטיסי הסים שנתפסו אצל אמיר אבו צולב, והנאשם מכחיש זאת (ת/4 עמ' 89 - עמ' 90). יצוין כי אין ראיה שבזמן שבוצעו השיחות היו כרטיסי הסים בידיו של אמיר אבו צולב, שכן לא ידוע מתי, לפני שנתפסו בחיפוש, הוכנסו כרטיסי הסים לתאו.

הוטח בנאשם כי הוא חשוד בהחדרת טלפון וסמים שנתפסו אצל האסיר אמיר אבו צולב, והפעיל את חמזה אלעמרני שיהיה איתו בקשר לגבי ההחדרות, וקיבל כסף על פי החשד ותשובתו היא: **"לא הכנסתי ואני לא אכניס, בחיים לא אעשה דבר כזה"** (ת/4 עמ' 91 שו' 28-35).

הוטח בנאשם כי קיבל כסף תמורת החדרת חפצים וסמים, דרך יאסין אלעמרני ודרך מחמוד ג'ברין, והוא מכחיש אמר כי לא עשה כן ולא קיבל דבר מאף אחד (ת/4 עמ' 92 שו' 16-23).

הנאשם אמר שהוא מוכן לעימותים עם כל מי שהציעו לו להתעמת עימו, אמיר אבו צולב, מחמוד ג'ברין, קייס ג'ברין, יאסין אלעמרני וחמזה אלעמרני (ת/4 עמ' 94 - עמ' 95).

יצוין כי בין לבין חוזרות הערות של החוקרים ביחס לנאשם ולכך שהוא מסבך את משפחתו, אחותו ואביו: **"בסדר, אחותו תבוא... אבא שלו יבוא... כולם, כולם, ... כל המשפחה ... לא כואב לך על הילד הזה? ... כולם יבואו בגללך לחקירות... כולם, ... כולם יבואו לחקירות בגללך"** (ת/4 עמ' 95 שו' 17-26).

בהמשך: **"הוא יסבך את כל המשפחה שלו את כל החברים... הוא יצא בסדר... יסין עלה, חמזה עלה, לית' עלה.. אחותה עלתה אבא שלך..."** (ת/4 עמ' 96 שו' 28-31).

שוב ושוב הנאשם חוזר על כך שלא ביצע כל עבירה (ת/4 עמ' 100 שו' 32, עמ' 101 שו' 18,20,23).

הנאשם אומר: **"אפילו פילטר של סיגריה לא הכנסתי לבית סוהר. בחיים לא הכנסתי..."** (ת/4 עמ' 101 שו' 25-26).

מוטח בנאשם כי אסירים מציעים לו שוחד ומנסים לשחד עובד ציבור והוא נשאל מדוע לא הלך למשטרה להתלונן ותשובתו היא: **"אם היה ... אני מדווח כל הזמן... אני מדווח בבית הסוהר... מדווח וביקשתי שיחה עם מפקד בית הסוהר... ודיווחתי לו על כל מה שקרה... והוא אמר לי "אין דבר כזה" (ת/4 עמ' 102 שו' 9-1).**

הנאשם נשאל שוב - כי אסירים מציעים לשחד אותו והוא אינו הולך למשטרה? והוא משיב: **"זה לא הדיווח הראשון שדיווחתי בבית סוהר.. אז היו מטפלים בזה מיידית ופתאום מתחיל להפסיק להוריד אותם... אם היה מוריד אחד מהעצורים שדיווחתי עליו. הראשון שפנה אלי לצינוק, אין אסיר שפנה אלי... אף אחד... אין לא יפנו אלי.. אם היה מוריד לצינוק אחד... הראשון.. כי אם דיווחתי עליו... לא היה אף אחד פונה אלי. זה רק בגלל המודיעין שלא טיפלו כמו שצריך" (ת/4 עמ' 102 שו' 23 - עמ' 103 שו' 2).**

הנאשם נשאל אם השם שלו רץ בין האסירים, והוא מאשר שכן, והוא אומר שסירב לכולם, ואז הוא נשאל: **"אז למה שהשם שלך ירוץ?"** והוא משיב: **"כי לא הורידו אותם לצינוק" (ת/4 עמ' 103 שו' 21-9).**

דברים אלו נאמרים על ידי הנאשם שוב ושוב, ומדבריו אלו עולה כי היו פניות של אסירים אליו, בבקשות שונות, לעשות פעולות כנגד תשלום, הוא סירב לכולם, ודיווח שוב ושוב, ואף ביקש לדבר עם מפקד בית הסוהר. כך אומר הנאשם שוב ושוב בגרסתו בשלב הראשון של לפני הודאתו, דהיינו במהלך 4 השעות הראשונות לחקירה.

טענות אלו של הנאשם על דיווחיו על אסירים לא נסתרו, ומהעדויות עולה כי אף מוסכם על החוקרים שהנאשם ביצע דיווחים. החוקרים אף נטעו בנאשם את החשש מפני משמעות דיווחים אלו, שמא "יצופו" ויתגלו.

הנאשם נשאל האם ביקש מחמזה אלעמרני כי ירכוש עבורו שני כרטיסי סים ומכשיר טלפון, והוא מכחיש זאת.

הוטח בנאשם כי חמזה אלעמרני קנה עבורו את כרטיס הסים, והוא רשם את מספרו במכשיר הטלפון שלו, וכי זה אותו סים אשר נתפס אצל האסיר אמיר אבו צולב (ת/4 עמ' 106 שו' 36-29), והנאשם מכחיש זאת.

בהמשך, נמשכה אמירת דברים ביחס למשפחתו של הנאשם, ובעמ' 113 נאמרים הדברים הבאים, וכעת יש קפיצת מדרגה, שכן נאמר שהאב והאחות בדרך וכך נאמר: **"... אבא שלך היה המום. בדרך לפה. עם אחותך ושאר החבר'ה... אתה מכחיש הכל? תכף נראה אחותו... הוא לא מתבייש... ילדה בת שבע-עשרה צריך להביא לפה... אתה לא מתבייש? באמת אתה לא מתבייש" והנאשם משיב: "אני מכחיש הכל" (ת/4 עמ' 113 שו' 11-17).**

בהמשך, נאמר ע"י אחד החוקרים: **"עכשיו הוא חוזר בו.. הוא מבין שאחותו בדרך הוא חוזר בו..."** הנאשם אומר **"המספר שלה" והחוקר אומר: "ברור, אז היא תחקר על זה בגלל שאתה לא לוקח את האחריות". (ת/4 עמ' 113 שו' 30-25).**

בשלב מסוים, מתחילים החוקרים לדבר עם הנאשם על הכבוד של אביו, ועל הכבוד של משפחתו, וברור מדבריהם כי משתמע שאם הנאשם לא יודה הרי שהוא יפגע בכבוד של אביו ובכבוד של אחותו וכך נאמרים הדברים על ידי החוקרים, בחלקם בינם לבין עצמם ובחלקם כלפי הנאשם, הכל בנוכחות הנאשם: **"חוקר מס' 5 יהודה אהרונים: הוא ימכור את כל המשפחה שלו .. מה, מה איכפת לו מאבא שלו? יש לו כבוד לאבא שלו? ... חוקר מס' 3, אריק מרציאנו: למה יש לו כבוד? זה כבוד לאבא? זה כבוד לאחות?" (ת/4 עמ' 114 שו' 9-3).**

עניין הכבוד מקבל כעת דגש ע"י החוקרים תוך אמירות אשר משתמע מהן כי - ככל שיתגלה שאחותו הקטינה של הנאשם מדברת עם עבריינים, יכול והדבר יפגע בה. ברורה לחלוטין המשמעות של הדברים, והנימה המאיימת שיש בדברים כלפי הנאשם על המשמעות של אי הודאתו ביחס לכבוד של אחותו הקטינה.

שוב יש לשאול מדוע מעלים חוקרים בפני הנאשם רמיזות על קשר עם גוון אליו הם מרמזים, בין אחותו הקטינה של הנאשם לבין הנאשם, וזאת בהקשר לכבודה של אחותו. אין אלא להסיק כי זהו אמצעי לחץ של החוקרים על הנאשם כי יודה במיוחס לו. החוקרים מתנים בין אפשרות מניעת הפגיעה בכבודה של אחותו הקטינה של הנאשם לבין הודאתו במיוחס לו.

כך אומרים החוקרים: **"חוקר מס' 1, שרון יוספן: כי אם היא תגיד לי שאני לא מכירה את מחמוד ג'ברין ואני מאמין שהיא גם לא מכירה.. אני לא מאמין שילדה בת שבע - עשרה משגב שלום עם כבוד שיש לה... מה יש לה לדבר עם עבריינים מאום אל פחם? מה יש לה לדבר עם עבריינים מאום אל פחם? ... נכון או לא? אם היתה אחותי, חבל על הזמן ... מה יש לה לדבר עם עבריינים מאום אל פחם? זה עברייני.. זה היה אסיר לשעבר... בן אדם נשוי עם ילדים... מה יש לה לדבר איתו? ילדה בת שבע-עשרה. עשית טעות תבוא תיקח על עצמך... מה אתה מטיל את זה על אחותך?"** (ת/4 עמ' 114 שו' 10-21).

הנאשם, גם אחרי שהוא שומע דברים קשים אלו אומר שלא עשה שום דבר, לא עשה עבירה, לא דיבר עם אף אחד ולא ביקש כסף (ת/4 בהמשך עמ' 114).

סבורני, כי לא יכול להיות ספק בדבר המשמעויות הקשות העולות מדברי החוקרים ביחס לכבודה של אחות הנאשם, הקטינה, אשר יכול ויפגע באופן קשה ביותר, תוך שהחוקרים מתנים פגיעה זו בכבודה בהודאתו של הנאשם במיוחס לו. בשלב זה הנאשם עדיין עומד בלחצים אלו.

בהמשך, בעמ' 115 בת/4 נמשך קו זה במסגרתו נאמר לנאשם שהוא מסבך את משפחתו, אשר מגיעה לחקירה.

בשלב מסוים נאמר לנאשם כי משפחתו הגיעה, והנאשם לא רוצה לקחת אחריות, אז אין ברירה וצריך לדבר איתם, ושוב נאמר לו שבכל מה שקשור למשפחתו יש לו עדיין אפשרות לעצור את זה. כפי שצוטט לעיל, נאמר על ידי החוקר לנאשם בחלוף כ- 4 שעות ו- 16 דקות מתחילת החקירה: **"כל מה שקשור למשפחה שלך, יש לך עדיין את האפשרות לעצור את זה. אמנם הם הגיעו, הם בדרך, הם הגיעו, חלק הגיעו... חלק עוד בדרך... יש לך עדיין את ההזדמנות לעצור את זה. את האי הנעימות... כי בסופו של דבר הם מגיעים לכאן להיחקר, בסדר? עם כל המשמעויות שנגררות לזה. גם אם זה עדות גם אם זה חקירה תחת אזהרה. זה עדיין חקירה. יש לך את ההזדמנות לעשות את זה."** (ת/4 עמ' 126 שו' 36 - עמ' 127 שו' 5).

ועוד מוסיף מיד לאחר מכן החוקר ע.ת.3, ואומר לנאשם: **"אני מסביר לך עלא שיש לך אפשרות לעצור את ההליך החקירתי מול המשפחה שלך, אמנם חלק הגיעו וחלק עדיין בדרך, אבל תחשוב, יש לך עדיין אפשרות. כך בחשבון שגם עדות או חקירה תחת אזהרה אלו חקירות ויש לך השלכות."** (ת/4 עמ' 127 שו' 11-16).

בשלב זה, הנאשם מבקש לעשן סיגריה, וחוזר על בקשתו, והחוקר ע.ת.13 אומר לו "לעשן סיגריה? לחשוב על זה" והנאשם מאשר על זה. נרשם כי השעה היא 16:22 והחקירה נעצרת לטובת הפסקת סיגריה (ת/4 עמ' 127 שו' 25).

לאחר הפסקה של מספר דקות, שב הנאשם לחדר החקירות יחד עם החוקר שרון יוספן, והדברים הראשונים שאומר

הנאשם: "אז תשחרר", והחוקר אומר לו "מה, מה הקשר? אני אני להם... לא צריך" ואז משיב לו הנאשם "לא לפני שזה אני רוצה שתשחרר אותם", והחוקר אומר לו שהנאשם לא ינהל את החקירה, ואומר לו: "אז אני אומר, אם אתה תבוא תמסור גרסה... אז אני לא צריך ... אני לא רוצה לסבך אנשים" (ת/4 עמ' 127 שו' 37 - עמ' 128 שו' 4).

בנקודת זמן זו אומר הנאשם שהוא שומע את אחותו, והחוקר משיב לו: "לא נראה לי שהיא הגיעה" והנאשם אומר "אחותי נראה לי שמעתי אותה בוכה... שמעתי אותה בוכה". והחוקר אומר לנאשם "למה אתה מסבך אותם? למה? אי אפשר לחזור אחורה, עלא... אז למה?" (ת/4 עמ' 128 שו' 11-5).

ואז אומר החוקר לחוקר נוסף "בוא, בוא, הוא רוצה לספר את האמת". (ת/4 עמ' 128 שו' 13).

שוב מתחיל שיח ביחס למשפחתו של הנאשם, והחוקר אומר לנאשם: "אבא שלך אמר לי 'וועלק עכשיו חזרתי מהעבודה, התקלחתי, באתי לשתות כוס קפה נפלתי עליו'". והנאשם אומר "אבל אתם מחזירים אותך, כאילו, אין צורך... בכלל". בתשובה נאמר לו: "תשמע, בוא נשמע אותך קודם" וחוקר נוסף אומר "רגע, רגע, תבין... קודם כל תבין, זה צורכי חקירה. אם אתה נותן מענה לכל השאלות, ואין צורך לטרטר אותם לא מטרטרים אותם". חוקר אחר אומר: "זה מה שאני אומר אם הוא השתמש בטלפון אז למה לסבך אותם...". ואז מנציבים החוקרים את המילים "אני מספר לכם את האמת". והנאשם בשלב זה מתחיל לספר סיפור מעשה אשר על בסיסו נכתב כתב האישום.

ההודאה של הנאשם, אשר החלה מנקודת הזמן של החזרה מההפסקה, הינה הודאה מפורטת, ואולם, בחינתה מראה שחלקה הגדול כולל שורת נתונים אשר החוקרים הציגו בפני הנאשם משך למעלה מ-4 שעות, בחלק הראשון של החקירה.

השאלה הינה האם לאור השתלשלות העניינים האמורה, אופן ביצוע החקירה, הדברים שנאמרו לנאשם וההתניות אשר הוצגו בפניו על כי הודאתו תוכל למנוע חקירת אחותו ואביו, ופגיעה בכבודם, ניתן לומר כי הודאתו של הנאשם שניתנה מנקודה זו ואילך, ולאחר ההפסקה האחרונה, ניתנה באופן חופשי ומרצון.

עדות הנאשם

11. הנאשם העיד על קורותיו, החלטתו להתגייס לשירות בתי הסוהר, וכי גדל בבית שאביו גמלאי צה"ל אשר שירת 15 שנים בשירות קבע כגשש. גדל בבית שידע כי ההתגייסות לשב"ס היתה חלום של אביו. על פי עדותו הוא היה המצטיין בקורס הסוהרים, וביצע תפקידים חשובים אשר פורטו בפרוטוקול.

הנאשם פירט את השתלשלות העניינים עד להתגייסותו לשירות בתי הסוהר, ועל גאוותו עקב כך.

הנאשם פירט ביחס לפניות של אסירים אליו, לרבות אסירים מכנופיות פשע, וכי דיווח על פניות כאלו.

הנאשם תיאר את התפקידים שקיבל, וכי מילא את תפקידיו בצורה הטובה ביותר, והדגיש כי דיווח כפי שלמד בקורס הסוהרים על כל דבר, וכשאסירים התחילו לפנות אליו יותר מידי דיווח לקצין המודיעין, וגם לקצין המשמרת, ואף אמר לו שאסירים פונים אליו ולא עושים להם שום דבר, וזה אמר לו להירגע ושהוא יטפל בזה אך לא עשה דבר.

בשלב מסוים נאמר לו להחליף מספר טלפון והוא עשה זאת, אך העניינים הללו לא טופלו, והוא אף אמר זאת לקצינת הרווחה, אשר המליצה לו לפנות למפקד בית הסוהר.

על פי עדותו, לאור הפניות אליו, פניות של אסירים, הוא הרגיש שהיה צריך לפתור זאת, ופנה למפקד בית הסוהר, ואמר לו שהוא מדווח על אסירים אך האסירים אינם מקבלים עונש, ואילו היה אחד מהם היה מקבל עונש, לא היו האסירים פונים אליו, ונאמר לו כי הדבר יטופל.

הנאשם מעיד כי חזר לביתו והתרגל לכך שהאסירים פונים אליו והוא דיווח על הכל. (ר' לעניין זה פרו' עמ' 149-153).

הנאשם תיאר את השתלשלות הדברים והשתלשלות חייו ואת רצונו לבנות קריירה ולהוות דוגמה אישית לאחיו, ותיאר את הדברים בהתרגשות רבה, ואף התייפח תוך כדי עדותו.

הנאשם העיד כי הוא הואשם בדברים שלא עשה (פרו' עמ' 154 שו' 19).

הנאשם העיד ביחס לאחותו על כי חשב עליה ועל המשמעויות של הבאתה לחקירה ושל שמועות שיכול וייצאו כתוצאה מהחקירה, וכך הוא מעיד (פרו' עמ' 154 שו' 22- עמ' 155 שו' 33):

"... ואני לא ידעתי את זה, אני חשבתי על אחותי, אני חשבתי על אחותי. חאמזה הזה, שמואשם, ומדובר שאני לקחתי ממנו טלפונים ואני לא יודע מה? חאמזה זה אח של זה שרצה להתחתן עם אחותי, והיום הוא מאורס לאחותי, הם אמורים להתחתן בקרוב. אם אני עושה דבר כזה? לאחותי מגיע, אם הוא ישמע שהיא מדברת עם אסירים, כשהם עבריינים ונשואים? הוא ישר הולך לאח שלו ואני הורס גם את החיים של האחיות שלי, אני אלך להרוס את החיים של האחיות שלי? זה כבוד, שאני לא יודע להסביר את זה. אתם יודעים מה זה, אישה בדואית כשהיא דתייה, ושהשארתי אותה יום לפני שהיא לומדת לפסיכומטרי. יום לפני, היא היתה בקורס פסיכומטרי, וכשהיא מגיעה לבית הסוהר לחקירות, חקירות שהיא מדברת עם אסיר שנמצא בבית סוהר, והיא בת 16, 17. ואני, אם שמועה אחת יוצאת בשכונה, אחיות שלי יישארו אצלי כל החיים, הן לא יתחתנו, הן יישארו בבית. כל החברות שלהן יתחתנו ואחיות שלי לא, בגלל שאח שלהן היה בשב"ס. בגלל שאריק הסתכל עליי במדרגות, וכן, הוא יכול להכחיש, לא היו הקלטות ואני חשבתי שזה מוקלט. ואני התיישבתי, התיישבתי והייתי מעשן אפילו לה הסתכלתי עליו, אה, יא בדואי, אה, אנחנו נגייס אותך, אתם עבריינים ואנחנו נרדוף אחרך, הנה, אחותך עכשיו הגיעה, הנה, אמיר ראה את אחותך עכשיו, הוא אמר לי, אתה מכיר את אמיר? אמרתי לו, כן, חשבתי כל האסירים שם ועכשיו אחותי הולכת לעבור את זה, וזה, לאסיר הזה, איך? איך שבדואי, שאני לא נותן ברחוב שמישהו יסתכל על אחותי, יסתכל בעין אחרת, ואני אתן לאחותי שתשב עם עבריינים, איך? תסביר לי. אני יודע שאני מסובך, ואני יודע שזה כמו שאתם אומרים, בית המשפט והחוק, אבל ההודאה, מלכת הראיות? וכן דיווחתי, כן אמרתי, שימו אותי בכלא ותיקחו אותם לבית, את אחותי ואת אבא. אדוני השופט, לפני חודש שנעצרתי, הודיעו לי שאבא שלך נפטר, בבית הסוהר, ותשאלו, ותשאלו על זה, התקשרו לקצין המשמרת ואמרו לו, אבא של עלא נפטר. אבא שלי חולה אפילפסיה והוא חולה לב, הוא התעלף בכביש והודיעו לי בבית סוהר כשהייתי במשמרת, שאבא שלך נפטר. לקחו אותי מבית הסוהר ברכב של שב"ס, הגעתי לבית לשמה, אני מגיע ואני רואה שאין אבא, אין אבא ואני משתגע, אבא שלי קיבל התקף חזק והוא היה מאושפז בבית החולים. אבא שלי יצא לכביש עירום, הוא יצא מהבית עירום, כשמביאים אותי לחקירה, מביאים אותו ואומרים לי שאבא שלך הולך להיעצר, תוציא אותו. אדוני השופט, לפני שהודאתי, לפני שאמרתי, כן, עשיתי, אני התיישבתי מתחת למדרגות ואריק עומד למעלה, אני מעשן ויושב ככה והוא

אומר לי, תיקח את זה על עצמך, תיקח את זה עצמך, ואמרתי לו, אני לוקח, תיקח את זה על עצמך, ואני אמרתי לו, אני לוקח. הוא אמר לי, אחותך, אני אשחרר אותה עכשיו, ואבא שלך, אני אשחרר אותו עכשיו, אבל קח את זה על עצמך. ואמרתי לו אבל אני אומר לך, תביא לי דף ואני ארשום לך שכן אני עשיתי את הכל, והוא אמר לי, לא, אתה צריך לפרט. והוא התחיל להסתלבט עליי, הוא התחיל להגיד לי, אתה בדואי ותישאר בדואי, ואתם הבדואים לא דואגים לחוק ואפילו אם תגיעו לדרגות הכי בכירות. ואמרתי, זהו, מה אני אעשה כבר? אין לי, יש לי דרך אחת לצאת מזה, וכן, ביקשתי קצין מודיעין, ביקשתי קצין מודיעין כי רציתי לדווח, להגיד לקצין המודיעין ככה, ככה וככה הם עושים לי. כשהם מוציאים אותי לעשן להירגע, במקום להירגע אני חוזר אפילו יותר מתוח".

מצאתי לנכון להביא דברים אלו בהרחבה הואיל ועולה מהם התמונה הסובייקטיבית לצד התמונה האובייקטיבית של השתלשלות העניינים.

הנאשם נשאל כיצד הוא מסביר שבסוף בחר להודות, למרות שלא הותקף ולא הופעלה עליו אלימות פיזית, לא מנעו ממנו מפגש עם עו"ד ונתנו לו את כל הזכויות, והשיב כי הם ידעו איפה לשים את האצבע, וכשהביאו את אביו ואת אחותו ידעו איפה ללחוץ, וכך הוא מעיד (פרו' עמ' 161 שו' 6 - עמ' 162 שו' 3):

"ש: תראה, החוקרים לא תקפו אותך ולא הפעילו אלימות פיזית, אוקי? הם לא שמו אותך במניעת מפגש עם עורך דין, הם נתנו לך את כל הזכויות. איך אתה מסביר את זה שבסוף אתה בחרת להודות? ובזה אני מסיים את השאלות.

ת: אני אגיד לך, הם ידעו איפה לשים את האצבע שלהם. אני, דבר ראשון כשעשו עליי את החיפוש בבית הסוהר, הורדתי את החולצה, ויש לי דבר אחד, רק אבא. אדוני השופט, זה מילדות, זה קעקוע של אבא, והם ידעו איפה ללחוץ והם לחצו הכי חזק, וזה לא כואב בגוף, זה כואב בפנים. אני, היה לי, באותו היום הם הרגו אותי, כן, הם הרגו אותי. אחותי ואבא שלי, תאמינו לי שאולי הם הביאו את האחים שלי, ואני יודע שהם לא עשו שום דבר, אבל כשהביאו את אבא שלי ואת אחותי הם ידעו איפה ללחוץ, והם לחצו הכי חזק. והוא צחק על הקעקוע הזה במדרגות גם, הוא דיבר המון דברים שאני מרוב הלחץ רק חשבתי על סיגריה, לעשן אותה ולחזור. הוא דיבר, דיבר, דיבר, דיבר ודיבר, הוא הולך וחוזר, עולה למדרגות, והוא לא ישב איתי דקה ושתי דקות, אני הרגשתי שהוא ישב איתי שם שנה, במדרגות ...

...

... רק אריק, אריק ולמרות היה ממש חלק קטן בחקירה. בגלל שהוא היה איתי במדרגות והוא היחיד שבאמת לחץ, הוא באמת זה שנתן לי להישבר, ואם לא היה את אריק? אני נשבע לכם שאני לא הייתי ואפילו נעצר ליום אחד, למרות ששרון הוא המקליד ושרון הוא זה שמדבר איתי, אבל אם לא היה את אריק אני לא הייתי נעצר. אריק השתמש במשהו שהוא הכי, אני לא חשבתי עליו ולא יחשוב עליו אף אחד, כשהוא ידע לקשר בין המנטליות הבדואית ובן אדם בדואי שגר בכפר, לבין כאילו סוהר שמשחק אותה ורוצה להיות מודרני. כן, אני רציתי להיות מודרני, כן".

הנאשם נשאל מדוע חזר בו מההודאה, וכיצד הוא מסביר את השינוי, שבתחילה הכחיש, לאחר מכן הודה, ולאחר מכן חזר בו, והשיב כי היה ארבעה ימים בכלא, וחשב על הדברים, ואמר לעצמו למה דיבר על דברים שלא עשה, וכך הוא

מעיד (פרו' עמ' 162 שו' 7-27):

"ת: ישבתי ארבעה ימים בכלא, ובארבעה ימים בכלא אמרתי שאני חושב על המשפחה, ואני רק חושב על המשפחה. אמרתי שאבא שלי ואחותי לא עשו שום דבר, שום דבר, ולא חשבתי על זה, כאילו באותו הרגע, אם אני הייתי חושב על זה שאבא ואחותי לא עשו שום דבר? תאמין לי שאני לא הייתי. אבל מרוב הלחץ שהיה עליי ושהוא מזכיר לי את זה, הכבוד שלך, הכבוד שלך, הכבוד שלך, ואנשים הולכים לראות את אחותך, והשם שלך ייצא לחדשות ויהיה לך שם רגע וזה. באותו הרגע הוא כאילו לחץ לחץ, לחץ, לחץ ולחץ עד שהתפוצצתי, התפוצצתי וביקשתי איש מודיעין כדי לדווח עליו, ולא כמו שהוא אמר, להיות סוכן, אני הייתי סוכן, אני הייתי סוכן, מה, אני אבקש מקצין המודיעין שאני רוצה להיות עוד פעם סוכן, או פעם שלישית סוכן? הייתי סוכן. וארבעה ימים היו לי, הרגשתי, כאילו התחלתי לחשוב עם עצמי ואמרתי, אני סתם כאילו, מה היו יכולים לעשות לאבא שלי ולאחותי, למה אמרתי את זה, למה דיברתי, למה דיברתי, למה דיברתי כאילו על דברים שלא עשיתי? כן, אני לא עשיתי, אני לא עשיתי, אני לא עשיתי, את הדברים האלה אני לא עשיתי. אני לא נגעתי בחיים בסמים ויש לי נגישות, כאילו בכפר אני יכול והמשטרה יודעת, יש לי נגישות לסמים ובחיים לא נגעתי, בחיים לא טעמתי ובחיים לא, אני הלכתי עם אנשים שמעשנים ובחיים לא עשיתי. אני לא עשיתי, עלא שנוולד מהבן של סאלם אל עמרני לא עשה, הוא לא עשה, לא הכנסתי, לא הכנסתי שום דבר, לא טלפונים ולא סמים, שום דבר. כל מה שקרה, כל מה שהיה, משהו שהוא לא שגרתי, הוא דווח, הוא דווח..."

הנאשם פירט כי ע.ת.13 דיבר עימו בחוץ על המזכרים שדיווח הנאשם ביחס לעבריינים: **"שגם זה אנשים כבדים"**, לרבות אסיר שהנאשם פעל כנגדו (פרו' עמ' 170 שו' 3 - 7). והוסיף כי אריק אמר לו שאחותו ואביו צריכים להיכנס לבית הסוהר בגללו (פרו' עמ' 170 שו' 7,8).

הנאשם מתאר כי בעקבות כל הדברים הללו והלחץ, הוא חשב על אביו, אשר יחזור מהעבודה יהיה עייף ויביאו אותו לחקירה ויביאו גם את אחותו לחקירה, והוא התחיל לחשוב ורק רצה לצאת מזה, ולפיכך סיפר סיפורים, והוסיף כי כל אחד יוכל לדעת שמדובר בשקר, ואין בדברים היגיון, וכך העיד ביחס לסיבה ולנקודת הזמן בה החליט לומר את מה שאמר בחקירתו (פרו' עמ' 170 שו' 14-31):

"...שהוא עובד עליי, אבל באותו הרגע מרוב הלחץ שהוא מכניס לי בראש, ואני יודע שאבא שלי עבד בתקופה ההיא בחקלאות, כשכל היום הוא עייף והוא יוצא מ - 03:00. כשהוא בא אליי לחדר בפנים, וזה אפילו מוקלט, הוא אמר לי, אבא שלך מסכן, הוא חזר מהעבודה עכשיו והוא שם את הקפה. ואני תיארתי לעצמי איך אבא שלי איך שהוא חוזר מהעבודה, שהוא שוכב מכין כוס קפה ומתחיל לשתות לפני שהוא הולך לישון. אבא שלי רגיל, אחרי שהוא חוזר מהעבודה, הוא שותה קפה והולך לישון, אז ידעתי שאבא שלי עייף והוא כל היום כאילו היה בשמש, ועכשיו מביאים אותו ומביאים את אחותי לחקירה. הם נתנו לי את התמונה והתחלתי כאילו לחשוב, הכל היה סרט ורק רציתי לצאת מזה. החלטתי לחרטט ולתת להם סיפורים, סיפורים, סיפורים ורק תוצאו אותי. אבל לא חשבתי, כשהייתי מדבר לא הייתי חושב על שום דבר, לא הייתי חושב על שום דבר. אבל כשקראתי עם אור את איך שהתחלתי להודות, אז אפילו אח שלי בכיתה א' ידע שזה שקר, אין מצב, כאילו דברים כאלה? מי זורק את הכסף שלו ליד תחנת אוטובוס, מי זורק את הסמים ליד תחנת אוטובוס?" והוסיף כי הישוב כולו מצולם והם יכולים היו ללכת ולראות שהכל מצולם.

טענות ההגנה בטענת הזוטה

12. להלן טענות ההגנה ביחס לטענת הזוטה, תוך התייחסות ההגנה גם לראיות:

נטען כי בחינת קבילות ההודאה נעשית על פי שני מסלולים, ודי באחד מהם להביא לפסילתה, המסלול התחקיתי שמקורו בסעיף 12 לפקודת הראיות (נוסח חדש), והמסלול הפסיקתי מכוח הלכת יששכרוב.

ההודאה שנגבתה מהנאשם בלתי קבילה, בשל כל אחד מהמסלולים.

ההודאה אינה קבילה, הואיל והיא נגבתה בשל הלחץ שהופעל על הנאשם ע"י חוקריו, בעיקר בכל הקשור בזימונם של אחותו ואביו לחקירה במשטרה, לרבות האפשרות כי יעצרו בגין הפרשה בה נחקר.

החקירה לוותה באמירות פוגעניות ומשפילות הקשורות במוצאו של הנאשם כבן מיעוטים, והשתייכותו למגזר הבדואי.

הופעל עליו לחץ מאיים על כך שדיווחיו במסגרת תפקידו כנגד משפחת פשע, יודלפו באופן שיתגלה לה זהותו כמדווח.

הנאשם עוכב בתאריך 12.9.20 במקום עבודתו, לאחר חיפוש הובא לחקירה, המתין כשלוש שעות עד לתחילתה, והיא ערכה כשבע שעות, ובחקירה זו הודה הנאשם כשהוא נתון תחת אנשי מרות באופן רצוף, כעשר שעות.

מתחילת החקירה ניסו החוקרים לערער את בטחונו של הנאשם, באמצעות שיחות טלפון רבות שלכאורה ניהל ואינן רלבנטיות, בין היתר, ביחס לכך שניהל מערכת יחסים רומנטית עם אסירה לשעבר, וכי אף ע.ת.13 אישר כי החקירה אודות כך אינה נעימה ואולי אף פוגענית ולא הסביר מה הרלבנטיות של חקירה זו.

הנאשם היה מוקף ע"י ארבעה חוקרים שונים, וכי אחד מהם בחר לעדכן מידי פעם כי הנאשם מסבך לכאורה את משפחתו.

הופעל על הנאשם לחץ תוך איומים שאחותו תובא לחקירה, וכי החוקרים חזרו פעם אחר פעם על האמירות לפיהן הנאשם מסבך את משפחתו, אחותו ואביו, והפעילו עליו לחץ וניסו לשבור את רוחו, גם בטענה שהוא אינו מבין מה הם "בישלו" לו.

החוקרים ניסו ליצור בפני הנאשם מצג שווא לפיו המעורבים האחרים סיפרו כנגדו דברים בחקירותיהם, אך הנאשם דבק באמת שלו וציין בביטחון מוחלט כי הוא מסכים לעימותים עם כל המעורבים.

משדבק הנאשם בגרסתו, חזרו החוקרים להפעיל לחצים בדמות הבאת קרוביו של הנאשם לחקירות, ובמסגרת זו החלו לשאול את הנאשם על אביו ועל אחותו.

החוקרים הגבירו את הלחץ ושבּו על רמיזות להביא את בני משפחתו של הנאשם, והנאשם בתגובה התחיל לגלות סימני לחץ מכך שאחותו הקטינה צפויה להיחקר על קשרים שהיו לה עם אסירים ועל חשש שמא הדבר הזה יביא אסון על כבוד המשפחה.

החוקרים המשיכו באמצעי הלחץ לרבות בדמות ענישה שתהיה לנאשם, ולאחר למעלה מארבע שעות של חקירה בה ניסו החוקרים בכל דרך להפעיל על הנאשם לחץ, הם מודיעים לו כי משפחתו הגיעה, והפעילו לחץ אינטנסיבי ביחס

לכך, וכי הנאשם החל לגלות סימני שבירה וביקש הפסקת סיגריה כדי לחשוב על הדברים, ואז יוצאים החוקרים עם הנאשם מחוץ לחדר החקירה, למשך למעלה משלוש דקות והדברים לא תועדו.

מיד עם החזרה לחקירה המתועדת, לאחר שהנאשם ביקש מהחוקרים לשחרר את משפחתו, הוא ציין ששמע את אחותו בוכה, ואז קרא חוקר לקצין החקירות, ואמר לו שיגיע כי הנאשם רוצה לספר את האמת ונכנסים כל החוקרים.

המאשימה לא הוכיחה כי בנקודת זמן זו אחות הנאשם לא נכחה.

הלחץ שהופעל על הנאשם עובר להפסקה שבמהלכה גבר על יכולתו לדבוק באמת שלו, והוא עשה כל מה שנדרש על מנת להוביל כדי לפטור את משפחתו מהמעמד החקירתי והפוטנציאל הטמון בכך.

אף שהדברים לא תועדו, אישר החוקר ע.ת.13 בעדותו, כי במהלך ההפסקה היה בינו לבין הנאשם שיח אודות בני משפחתו, והדבר הפריע לנאשם.

העדר תיעוד על ידי המאשימה במהלך ההפסקה, רובצת לפתחה ומקים ספק סביר ביחס לאופן גביית ההודאה מהנאשם.

על טענת המאשימה כי הנאשם קבע את ההפסקות, אין אחיזה במציאות, וההפסקות נשלטו על ידי החוקרים, תוך שימוש בחקירה רציפה ומתישה.

החוקר ע.ת.13 אישר בעדותו כי דיבר עם הנאשם בהפסקה אודות הדיווחים של הנאשם, מהם הנאשם חשש, והחוקר עצמו התרשם שהנאשם חשש מהדלפתם.

קצין החקירות לא נתן הסבר מדוע הודאת הנאשם ניתנה בסופו של דבר דווקא לאחר הפסקה אשר לא תועדה.

ביחס לטענת המאשימה כי אמצעי הלחץ בדמות חקירת בני המשפחה, היה בבחינת פעולת חקירה נחוצה, נטען כי יש לדחות את הטענה, ולא ברור מה מנע מהחוקרים לסיים את חקירתו של הנאשם ורק אז לזמן במידת הצורך את בני משפחתו.

נטען כי על פי דברי קצין החקירות, יש מבחינתו ראשית הודאה בדבר הפעלת לחצים, שכן קצין החקירות אמר שהיה צורך לשמוע את אחותו של הנאשם, כדי שבהמשך לא תעלה טענה שהופעלו לחצים.

לאור כל האמור, נטען כי לאור הלחצים הרבים שהופעלו על הנאשם, לאחר למעלה מארבע שעות חקירה אינטנסיבי על ידי חמישה חוקרים, המפעילים עליו מנופי לחץ ותרגילי חקירה, ומגבירים לחצים חיצוניים פסולים ביחס לבני משפחתו וגם ביחס למעצרו, רק אז נשברה רוחו של הנאשם, והוא הודה הודאת שווא.

נטען כי הנאשם חזר בו מהודאת השווא עוד במהלך חקירתו, תוך הפניה לחקירתו מספר ימים לאחר מכן (ת/5), וכי יש לתמוה מדוע החוקרים מלהמשיך ולחקור את הנאשם מנקודה זו.

עדות הנאשם בבית המשפט היתה אותנטית וקוהרנטית, וניכרו בה סימני אמת המעידים על אמינותו, וניכר מהעדות כי הוא חשש מאוד מכל נושא הדיווחים שמסר במסגרת תפקידו, ועד כמה הדבר הטריד אותו והפר את שלוותו.

הנאשם מסר בעדותו מדוע כה חשש מחקירת אחותו, ועד כמה זו צפויה היתה להביא לפגיעה הרסנית בכבוד המשפחה, נוכח כך שהחוקרים עדכנו אותו בטיב החשדות שהם התכוונו להטיח באחותו.

נטען כי החוקר ע.ת.13 עלב בנאשם והשפילו בזמן שהם היו במדרגות בהפסקה, וכי חוקר זה ניצל את ההפסקות לשבור את רוחו של הנאשם עד אשר נשבר והבין שאין לו ברירה אלא לספר את מה שמצפים לשמוע ממנו.

ביחס לאמרה של הנאשם נטען כי היא חסרת פרטים מהותיים ובלתי מתקבלת על הדעת, וגלומות בה סתירות השלובות בהעדר היגיון ושכל ישר.

עיון בדו"ח הנוכחות של הנאשם בעבודתו בכלא (ת/46) מלמד כי בחודש פברואר 2019 עבד הנאשם 7 משמרות בלבד, וקיים קושי להתאים את הזמנים הנטענים בהודעה ביחס לימי המפגש והנוכחות שלו לדו"ח הנוכחות, וככלל קיים קושי לבסס הודאה שנעדרת זמנים ספציפיים.

הנאשם לא ידע למסור מעצרו פרטים מוכמנים, והחוקרים הם שמסרו לו את אותם פרטים, כך לדוגמא צוין בפניו שחמזה קנה טלפון נוקיה.

נטען כי הדברים של הנאשם על כי נכנס עם סמים וטלפון נייד לבית הכלא, אינם מתקבלים על הדעת, שכן הדברים מועברים במכונת השיקוף, וטענה זו הינה בלתי הגיונית בעליל, והנאשם לא היה מודע לכך, וצוין שיחשבו שהוא משקר, ומפנה לדברים חסרי היגיון בהודאה של הנאשם.

בנוסף נטען כי גם לא קיימת תוספת ראייתית כנדרש, וכי קיימים מחדלי חקירה הואיל והיחידה החוקרת נמנעה מלבצע עימותים בין המעורבים.

מכל האמור, נטען כי המאשימה לא עמדה בנטל להבאת הראיות לסתור את טענת הזוטא, ולא הוכיחה כי הודאת הנאשם ניתנה מרצון טוב וחופשי, וכי שיטת החקירה והאמצעים שהופעלו הינם פסולים ופגמו באוטונומית הרצון של הנאשם.

טענות המאשימה בטענת הזוטא

13. להלן טענות המאשימה ביחס לטענת הזוטא, תוך התייחסות המאשימה גם לראיות:

לטענת ב"כ המאשימה אמרות הנאשם בהן הודה בעבירות המיוחסות לו, תועדו בתיעוד חזותי ובכתב, ולאור כך שההודאה מתועדת, ניתן לראות כי הנאשם מסר את הדברים באופן חופשי ומרצון, ומבלי שיופעל עליו כל אמצעי לחץ או איום ע"י מי מהחוקרים.

מצפייה בדיסק ניתן להבחין כי הנאשם רגוע ושלו ביחס לאדם שמצוי בחקירה משטרתית בעבירות חמורות, הוא נצפה ישוב, נינוח מבקש לעשן סיגריה ויודע לדרוש מיוזמתו הפסקות, ולא נצפים כל סימנים המצביעים על פחד ולחץ.

הנאשם דיבר לעניין, השיב לשאלות בצורה ברורה ופירט לפרטי פרטים את מעשיו מיוזמתו, ואף הסביר את המניע לביצוע העבירות מבלי שנשאל על כך, ואף תיקן את החוקרים כשנאמרו על ידם דברים שאינם נכונים, ולא אישר כל דבר שנאמר, ובכל אלו יש כדי לחזק את הרושם כי הודאת הנאשם נמסרה מרצונו הטוב והחופשי.

כל אחד מהחוקרים אשר לקח חלק בחקירת הנאשם, העיד כי אמרתו של הנאשם ניתנה מרצונו הטוב והחופשי, וכולם כאחד שללו הפעלת לחץ זה או אחר.

החוקר ע.ת.13, הצטרף לחקירת הנאשם בחציה השני, וציין כי ההודאה היתה בהסכמה, ברצון, והדברים שנאמרו נרשמו כלשונם, ושלל כל הפעלת לחץ פסול.

החוקר ע.ת.13 הסביר כי תיאר לנאשם את המצב בו נמצאת החקירה, וכיוון שהנאשם לא לקח אחריות על המיוחס לו, עלה צורך חקירתי לבצע פעולות נוספות, וביניהם לחקור גם את אביו ואחותו, והחוקר ע.ת.13 שלל את הטענה כי הוא החל לצעוק על הנאשם.

עדי התביעה אשר נחקרו ארוכות בעניין טענת הזוטא, העידו באופן ברור, מהימן, והפריכו באופן חד משמעי את כל טענות הנאשם, בדבר הפעלת אמצעי לחץ שהפעילו על הנאשם, על מנת להודות בעבירות המיוחסות לו.

אין חולק שהנאשם היה באופן סובייקטיבי מוטרד מאוד, מודאג מאוד, מתוכן ההאשמות המוטחות בו, ניסה לשכנע את השוטרים כי אינו אשם, והיה מודאג מכך שהוא צפוי להליך פלילי, ומכך שאחותו או אביו ייחקרו בעניין.

אולם, מדובר בלחצים פנימיים של הנאשם, המובאים מהמצב האובייקטיבי בהיותו חשוד בעבירות חמורות מאוד, והוא חושש מהמצופה לו, ולחצים אלה אינם נובעים מהתנהלות החוקרים.

ביחס לטענה כי הופעל על הנאשם לחץ באמצעות מעצרים של בני משפחתו - הדבר לא מצא ביטוי בדיסק המתעד את מהלך החקירה, לאורך כל החקירה הוסבר לנאשם כי קיימות ראיות הקושרות את מספרי הטלפון שבבעלות אביו ואחותו לביצוע העבירות, ולכן נוכח הכחשתו, יש מקום לחוקרם בהקשר זה.

כשנשאל הנאשם ביחס למספר שלגביו נמצאו התקשרויות עם בן דודו של האסיר קייס, ענה הנאשם כי מדובר במספר של אחותו, וכשנשאל האם היא זו ששוחחה עם אותו אדם, השיב הנאשם "נראה לי שכן", ומכאן שהנאשם הוא זה שקשר את אחותו לחשדות.

בעדותם של החוקרים, שללו הם את טענת הנאשם כי הופעל עליו לחץ להודות תוך שאיימו עליו שיעצרו את בני משפחתו, והם הסבירו את הצורך החקירתי בזימונם לחקירה.

החוקרים לא שמעו את אחות הנאשם בוכה, וע.ת.1 אף אמר לנאשם כי אחותו לא נמצאת מחוץ לחדר החקירות, ועדה נוספת הוסיפה כי החדר בו נחקרה אחות הנאשם הוא פנימי ואין אפשרות לשמוע את הנעשה בו.

החוקר ע.ת.13 העיד כי לא שוחח עם הנאשם על בני משפחתו מחוץ לחדרי החקירה, וכלל לא ידע מתי בני משפחתו של הנאשם הגיעו לתחנה. העד שלל את הקשר בין הודאת הנאשם לזימון בני משפחתו לחקירה, וציין כי כל מה שאמר לנאשם, הוא כי אם יודה, הרי שהדבר יכול להקל על ההליך מול בני משפחתו, עם זאת הסביר לנאשם כי עדיין קיים צורך לחוקרם מאחר והודאה אינה מספיקה.

העד אמר כי אינו זוכר ראה את אחות הנאשם או שמע אותה בוכה, וכי הוא אינו שולל את האפשרות כי אולי הנאשם ראה את אחותו.

נטען כי מהדברים שעלו מעדויות החוקרים, ברור שאין מדובר בהפעלת אמצעי לחץ על הנאשם, כדי שיודה בעבירות שמיוחסות לו, אלא התפתחות סבירה והגיונית של חקירה משטרתית, וניכר כי החוקרים ניסו כל העת לשתף את הנאשם במתרחש, ולשקף עבורו את התפתחות החקירה, ולהסביר לו את משמעות תשובותיו, כולל הצורך לחקור את בני המשפחה בהתאם לצורכי החקירה.

החוקרים גם ניסו לרכוש את אמונו של הנאשם ולדבר על ליבו, והעידו כי כיוונו ליצירת אווירה של קרבה ושיתוף ערכים עם הנאשם כאשר החלק העיקרי אותו הדגיש הוא ערך אמירת האמת, והיא זו שהביאה את הנאשם להודות.

כפי שעולה מת/4, לאחר שהחוקרים שיתפו בנאשם את המציאות, הוא החל להודות במעשיו, ובניגוד לטענת ההגנה, הנאשם הוא זה שביקש לצאת להפסקת סיגריה על מנת לחשוב על הדברים.

במהלך מסירת הודאתו ולאחר שהודה בחלק נכבד מהמיוחס לו, התעניין בנוגע לבני משפחתו, ועל אף שהוסבר לו פעם אחר פעם, כי אין בהודאתו כדי לשלול את זימונם לחקירה, המשיך להודות, ומכאן שבכל רגע נתון עמדה בפני הנאשם האפשרות להפסיק את מתן הודאתו, משלא עשה כן ניתק את הקשר הנתען בין הודאתו לבין זימון בני משפחתו לעדות, וגם בכך יש לחזק את העמדה כי ככל שהנאשם טוען שהיה נתון תחת לחץ בחקירתו, מדובר היה בלחץ פנימי ולא חיצוני.

בת/4 א', אין כל זכר להבטחה בנוגע לשחרור הנאשם בתמורה להודאתו במעשים המיוחסים לו.

החוקרים שללו מכל וכל את הטענה על אמירות פוגעניות על רקע היות הנאשם משתייך למגזר הבדואי, והסבירו כי הדברים אותם תיאר הנאשם כלל לא התרחשו.

ביחס להפסקות, החוקרים העידו כי לא ניצלו את זמן ההפסקה על מנת להוציא מהנאשם אמרה שאינה אמת, וכי הנאשם הוא זה שביקש לצאת להפסקה השנייה, על מנת לחשוב על הדברים.

החוקרים העידו כי החקירה כולה מתנהלת בחדרי החקירות, ולא מבוצעים תשאולים בזמני הפסקות, למעט מקרים המוגדרים כך מראש, ובמקרה זה לא הוחלט על ביצוע תשאולים, וככל שמתפתחות שיחות מחוץ לחדרי החקירות הרי שהן אינן רלבנטיות לחקירה עצמה, ובמידה ומתפתחת שיחה רלבנטית זו תהיה מתועדת בכתב.

ביחס לטענה על ניצול פסול של ההפסקה לצורך עיון בחשיפת דיווחי סגל - בעדויותיהם של החוקרים את הנתען, וטענו בתוקף כי לא הופעל על הנאשם לחץ בנושא זה, החוקר ע.ת.13 העיד כי הנאשם הוא זה שהעלה עניין דיווחי הסגל וענין זה הטריד אותו, כשפנה לחוקר ע.ת.13 בהפסקה וזה הסביר לו מה יכולה להיות משמעותה של דיווחי הסגל בחקירה.

דיווחיו של הנאשם במסגרת עבודתו כסוהר לקצין המודיעין, בנושאים שעלו בחקירה, היו עניין רלבנטי לחקירה, שהועלה על ידי הנאשם עצמו, ואין בעצם העלאת הנושא דיווחי הסגל בחקירה, כדי להפעיל לחץ חיצוני על הנאשם.

טענותיו של הנאשם בדבר העדר היתכנות לביצוע המעשים הופרכו ע"י עדי התביעה, וגם ע"י עדי ההגנה.

מכל האמור, התבקש לקבוע כי הודאת הנאשם ת/4 היא הודאת אמת, אשר נגבתה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם, החקירה בכללותה ראויה, הוגנת ומכבדת, ניכר כי החוקרים אינם מאיימים ואינם משרים פחד, אלא להיפך, שיטת חקירתם לגיטימית, מדובר בשיתוף ושיקוף הנאשם בממצאי החקירה, הנאשם היה לחוץ אך מדובר בלחץ פנימי המדובר

מטיב החקירה והחשש למעצרו וחקירת בני משפחתו, החוקרים לא הציעו לנאשם הצעות שאינן ראויות, הוכח שלא ניתנה לו כל הבטחה, והחוקרים נזהרו לתת לו כל הבטחה כזו או אחרת, והדגישו בפניו כי אין בידם להבטיח לו דבר.

הוכח כי לא הופעלה תחבולה בלתי הוגנת, וגם לא לחץ נוקשי בלתי הוגן, ויש לקבוע כי ההודאה קבילה כראיה.

מעבר לעניין טענת הזוטא - ביחס למשקל ההודאה, נטען להתקיימות המבחן הפנימי של חזקת המהימנות והמבחן החיצוני בדמות חיזוקים ראייתיים להודאת הנאשם. כן נטען לקיומן של ראיות נוספות לחיזוק אמיתות הודאת הנאשם מפרשת ההגנה. כן נטען בהקשר זה לאי הבאת עדים רלבנטיים ע"י ב"כ הנאשם דוגמת אחותו ואביו, ונטען לעניין ראיות ההגנה.

מכל האמור, התבקש לדחות את טענת הזוטא, ולקבוע כי הודאת הנאשם קבילה. נטען כי מכוחה יש להרשיעו, זאת לצד התוספות הראייתיות הנטענות.

טענת זוטא - המסגרת הנורמטיבית

14. בחינת קבילות הודאת חוץ של נאשם, נעשית בשני מסלולים, אשר הם לכאורה מסלולים נפרדים ובעלי מקור נורמטיבי שונה, אך אין הם מנותקים לחלוטין זה מזה.

המסלול האחד הינו בהתאם לסעיף 12(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש), הקובע:

"עדות על הודיית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבהן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה היתה חפשית ומרצון".

המסלול השני לבחינת קבילות הודאת חוץ של נאשם, מתבצע במסגרת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, אשר גובשה בע"פ 5121/98 **יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח'**, פ"ד סא(1) 461 (4.5.2006) ("**הלכת יששכרוב**").

בהלכת יששכרוב נדרש בית המשפט למציאת איזון הראוי בין הערכים המתנגשים בסוגיית קבילות ראיות, בהתייחס לחקיקת חוקי היסוד ולרוח המנשבת מהם והמשפיעה על הגישה הפרשנית בנוגע לאיזון בין התכליות של דיני הראיות, וקבילות ראיות (סעיף 46 לפסק הדין).

נקבע כי מתבקשת נקודת איזון גמישה יותר מזו שהיתה קודם לכן, והמתחשבת גם בזכויות המוגנות של הנאשם ובצורך להגן על ההליך וטוהרו:

"המסקנה המתבקשת מדיונו עד כה הינה כי בהשראתם של חוקי היסוד נדרשת בחינה מחודשת של שאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין והתאמתה למציאות הנורמטיבית החדשה שנוצרה. מתבקשת נקודת איזון גמישה יותר, אשר בצד החתירה למימוש התכלית של גילוי האמת ולחימה בפשיעה תיתן משקל להגנה על זכויות הנאשם כחלק מהשמירה על הגינות ההליך הפלילי וטוהרו וכחלק מעשיית דין צדק במובנו הרחב" (סעיף 47 לפסק הדין).

אומצה דוקטרינת הפסילה בדרך שיפוטיתתוך שנקבע כי מוטלת על בית המשפט החובה להקטין את הנורמה ההלכתית למציאות הנורמטיבית המשתנה (סעיף 54 לפסק הדין).

דוקטרינת הפסילה הפסיקתית סוכמה בתמצית בסעיף 76 לפסק הדין בהלכת יששכרוב כדלקמן:

"הנחת המוצא בשאלת קבילות של ראיות היא זו הנוהגת עימנו מאז ומתמיד, ולפיה ראיה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, בהתאם לדוקטרינה האמורה לבית-המשפט שיקול-דעת לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים, אם נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פסקת ההגבלה. מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראויה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילות של ראיות שהושגו שלא כדין, ובהם: חשיפת האמת העובדתית, הלחימה בעבריינות וכן ההגנה על שלום הציבור ועל זכויות נפגעי העבירה מחד גיסא; אל מול ההגנה על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו מאידך גיסא.

נוסחת האיזון האמורה תיושם על-פי שיקול-דעתו של בית-המשפט בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו ובהתאם לאמות-המידה המנחות עליהן עמדנו. אמות-מידה אלה נוגעות לאופיה ולחומריות של אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראיה; למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה; וכן לשאלת הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילתה. הדוקטרינה האמורה תהא כללית ומיושמת על כל סוגי הראיות, לרבות הודאות נאשמים".

אשר ליחס בין כלל הפסילה הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות לבין דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, נקבע כי התכליות של פסילת הודאה לפי סעיף 12 לעומת תכליות דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, אינן סותרות זו את זו, אלא משלימות האחת את רעותה, ולפיכך, דוקטרינת הפסילה הפסיקתית תחול על הודאות נאשמים, לצידו של כלל הפסילה הקבוע בסעיף 12 לפקודת הראיות, ובהתאם לכך הודאה שעשויה להימצא קבילה לפי סעיף 12 לפקודת הראיות יכולה להיפסל במסגרת דוקטרינת הפסילה הפסיקתית ולהיפך (סעיף 75 לפסק הדין).

15. הבחינה של המסלול הראשון והכלל הקבוע בסעיף 12(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש) עברה שינוי, גישה פרשנית אחת העמידה במרכז את מהימנות ההודאה, והגישה הפרשנית השנייה העמידה במרכז את פסלות אמצעי החקירה, אשר עצם השימוש בו יכול להביא לשלילת קבילות ההודאה.

שתי גישות אלה התפתחו בפסיקה, עד אשר באה גישת הביניים בע"פ 115/82, 168/82 האיל מועדי נ' מ"י, פ"ד לח(1) 197 (13.1.1984), לפיה, על פי פסק הדין של כב' השופט א. גולדברג, אשר עוגנה גם בהלכת יששכרוב, כאשר מדובר באמצעי חקירה פסול, הרי שיבחן האם היה בו כדי לשלול את רצונו החופשי של הנחקר במסירת ההודעה, וכאשר מדובר באמצעי קיצוני הפוגע ב"שלמות הגוף והנפש של הנחקר", הרי שתיפסל ההודעה גם ללא בחינת השפעת האמצעי הפסול.

בע"פ 10477/09, 10472/09 מוחמד מובארק ואח' נ' מ"י (10.4.2013) ("עניין מובארק") חזרה על אימוץ גישת ביניים זו, בעת בחינת קבילות הודאה לפי המסלול הראשון, בהתאם לסעיף 12(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש), ונפסק כי יש לבחון מבחינה עובדתית כל מקרה לגופו, אם היה באמצעי החקירה הפסול כדי לשלול את חופש רצונו של הנאשם במסירת ההודאה, ורק במקרים בהם הגיעה רמת הפסלות כדי פגיעה "בצלם דמות האדם של הנאשם וכדי..." דרגת חקירה ברוטאלית ובלתי אנושית" תיפסל ההודאה לפי סעיף 12 מיניה וביה ללא בחינת ההשפעה בפועל על חופשיות רצונו של הנאשם..." (סעיף 38 לפסק הדין).

המערער שם טען כי במהלך החקירה איתרו החוקרים נקודת תורפה משמעותית אצלו, והיא חששו מכך שאביו יידע על

מעצרו בגין החשד שהיה שם, והוא אמר כי הסכים להודות תחת הבטחה שלא יודיעו לאביו דבר ואביו לא יובא לתחנת המשטרה. נטען כי הבאת האב נעשתה על מנת להפעיל עליו לחץ נפשי בלתי הוגן, ולהביא לשבירת כוח הרצון שלו ולשחיקת כוח העמידה שלו בפני החוקרים כדי שימסור הודיה שתפיס את דעתם.

נקבע כי היתה הצדקה חקירתית עניינית להביא את האב לתחנת המשטרה (סעיף 47 לפסק הדין). למרות האמור, נקבע כי הגם שקיים צורך חקירתי להביא את האב לתחנת המשטרה, אין משמעות הדבר כי מותר לחוקרים להשתמש באפשרות של חשיפת הדברים לידיעת האב כבסיס לאיום או להבטחה.

לדברים אלו רלבנטיות לענייננו, וכך נקבע בסעיף 54 לפסק הדין בעניין מובארק בע"פ 10477/09:

"עם זאת, מהצורך החקירתי להביא את האב לתחנת המשטרה ומהאפשרות שהוא ילמד על החשדות נגד מוחמד ברצח ועל עיסוקו, לא נגזר שלחוקרים מותר להשתמש באפשרות חשיפת הדברים בפני האב כבסיס לאיום או להבטחה. החוקרים העלו בפני מוחמד פעמים רבות בחקירה, לעתים באופן מקניט, את האפשרות שאביו ילמד על החשדות נגדו או אף על עיסוקו בזנות הומוסקסואלית ... בסופו של דבר, כפי שקבע בית המשפט המחוזי... מוחמד התנה את היציאה לרכב לספר את גרסתו בכך שאביו לא יובא לתחנת המשטרה. ענין הבאתו של אביו של מוחמד עלה שוב תוך כדי ההודאה ברכב. בית המשפט המחוזי ציטט את השיחה בין מוחמד לבין החוקר באדי חרב, בה הזכיר מוחמד לחוקר כי הבטיח לו שני דברים ... כפי שצוין לעיל, ד"ר לייסט טען בערעור כי בית המשפט טעה כאשר התייחס לענין כהבטחה, ולא כאל איום. לדעתי צודק הוא, במובן זה שאמירות רבות של חוקרים בענין הבאת האב ובענין האפשרות שהאב ילמד על החשדות נגד מוחמד ועל עיסוקו בזנות הומוסקסואלית, הן שהביאו את מוחמד לבקש, ולקבל, הבטחה".

מהאמור עולה כי בית המשפט העליון מקבל את הטענה כי מדובר באיום שהאב יובא, ולא בהבטחה.

לדברים אלו חשיבות בענייננו למחלוקת במשפט הזוטא ביחס לקבילות הודאת הנאשם.

ביחס לדמיון בין איום להבטחה מצוטט בעניין מובארק האמור בע"פ 307/60 **יאסין נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד** יז(3) 1541 בעמ' 1553 (28.2.1963), ולהלן הדברים לאור חשיבותם:

"ההבדל בין כניעה לאיומים לבין התפתות להבטחת 'טובה' אינה איפוא אלא הבדל של עצמת וסוג ה'פיתוי'; במקרה הראשון הפחד מפני האפשרות שהאיומים יוגשמו הלכה למעשה משמעותו אך ורק ששטח הבחירה צומצם בעיני הנאשם עוד יותר. אולם, בשני המקרים גם יחד עובדת הצמצום הזה היא הנותנת שלא יהיה זה משום צעד בטוח לסמוך על דברי ההוראה".

בעניין מובארק נקבע כי התנהלות החוקרים בקטעים מסוימים של החקירה לא היתה תקינה, והתנהלות זו עלולה להוביל לפסילת ההודאה, אולם לאור נימוקים אחרים התקבלה ההודאה.

בעניין מובארק בע"פ 10477/09, רק בהודאה מאוחרת, מספר ימים לאחר מכן, היה כדי למנוע את פסילת ההודאות.

נקבע כי אלמלא ההודאה המאוחרת, ייתכן והיה מקום לפסול את ההודאות: **"אלמלא ההודאה המאוחרת מיום 17.5.07, ייתכן והיה מקום לפסול את הודאותיו של מוחמד"** (סעיף 55 לפסק הדין).

מצאתי לנכון להביא בהרחבה את העולה מההתייחסות בע"פ 10477/09 בעניין מובארק, לאור הרלבנטיות והדמיון של הדברים לענייננו.

בעניין מובארק מדובר היה בכך שהחוקרים העלו בפניו את עניין הבאת אביו, לרבות נושא חשיפת עיסוקו של הנחקר, והחשדות נגדו, והנחקר התנה מפורשות את היציאה לרכב באי הבאת האב, והחוקר הסכים לתנאי זה. בית המשפט העליון הגדיר זאת כאיום על הנחקר. נקבע כי יכול והיה בכך כדי להביא לפסילת ההודאות אלמלא היתה הודאה נוספת מאוחרת יותר. נחזור לדברים הללו בהמשך בעת בחינת ההתנהלות והדברים שנאמרו לנאשם בענייננו, אל מול ההתייחסות לכך בעניין מובארק.

נוסיף עוד כי בעניין מובארק התייחס בית המשפט גם לאופן בו נראה חשוד אשר קיבל החלטה להודות בעקבות איום, וגם לדברים אלה רלבנטיות לענייננו, לאור טענת ב"כ המאשימה על כי לא נצפים סימנים המצביעים על פחד ולחץ, וכך נפסק בע"פ 10477/09 בהקשר זה (סעיף 57 לפסק הדין):

"בהסכמתו של מוחמד לצאת לדבר ברכב ובאווירה הנינוחה בחקירה ברכב אין לדעתי כדי להפיג את החשש העולה מהודאה הבאה בהמשך לאיום או להבטחה. ראינו בדברי מ"מ הנשיא אגרנט בפסק דין יאסין כי הודאה בעקבות הבטחה או איום היא בבסיסה החלטה רציונאלית של חשוד, נוכח חלופה חדשה המוכנסת לתרכובת השיקולים העומדים בפניו. לכן "הסכמה" לצאת לדבר ברכב אינה נסיבה המפיגה את החשש שמדובר בהודאה בעקבות הבטחה או איום; ההסכמה למסור את ההודאה היא הנתון ביסוד השאלה, שהיא - האם ההסכמה היא בעקבות ההבטחה או האיום אם לאו. זאת ועוד: אם ההחלטה להודות בעקבות איום או הבטחה היא בחירה רציונאלית בין חלופות, לא בהכרח יראה חשוד אשר קיבל את ההחלטה כשבר כלי תשוש או מוכה הלם. אדרבה: לעתים כשמגיעים להכרעה כיצד לפעול מגיעה תחושה של שלווה".

הנה כי כן, הסכמה ואווירה נינוחה אינם שוללים את החשש שההודאה הינה בעקבות הבטחה או איום, ולא בהכרח ייראו סימני הלם או תשישות על גבי הנחקר. זאת ועוד, עצם ההסכמה איננה נסיבה המפיגה את החשש שמדובר בהודאה בעקבות הבטחה או איום.

הנטל בהליך הפלילי בכלל, ועל פי סעיף 12(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש), בפרט, הינו נטל המוטל על המאשימה, מתחילתו ועד סופו. אין העברה של הנטל לעניין הוכחת קבילות ההודאה אל הנאשם.

הנטל הוא כפי הנטלים במשפט הפלילי, ועל המאשימה להוכיח את היסודות הקבועים בסעיף 12(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש), על כי **"ההודיה היתה חופשית ומרצון"**, מעל לספק סביר.

משקיים ספק סביר בדבר היות ההודיה חופשית ומרצון, המשמעות היא כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח קבילותה, והיא תיפסל.

ר' לעניין זה דברי כב' השופט לנדוי בע"פ 201/58 **סלים ג'ראבי נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד יב 1580 (21.10.1958), בעמ' 1582:

"לפי סעיף 9 של פקודת העדות על התביעה להוכיח שההודאה ניתנה מרצון חופשי, ואם נשאר ספק בלב השופט בנדון זה, ספק זה פועל לטובת הנאשם. כאן נראה שנשאר ספק כזה אצל השופט, וכאילו הוא הטיל על הנאשם את החובה להוכיח שההודאה לא ניתנה מרצונו הטוב של הנאשם".

לאור האמור, התקבל שם הערעור.

ביחס להתנהלות ולמגבלות בגביית עדות נאשם, אפנה לדברים הבאים מע"פ 20-21/49 ע. **עבדול האדי ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד ג' 13 (26.1.1950) בעמ' 33-34 (סעיפים 30 ו- 32 לפסק הדין של כב' השופט חשין):

"... נאמרה ההודאה מפי הנאשם מתוך רצון חופשי וללא כפייה, פיתוי או שידול - היא כשרה; לא נאמרה כך - היא פסולה; שכן אין כופים ואין מפתים אדם לשים עצמו רשע... הוא הדין בשאלות אשר הקצין, מקבל ההודאה, שואל לנאשם: כל עוד אין בשאלות אלו כדי הטעיה, הדרכה, חקירת שתי וערב, סחיטה והטלת אימה, אין הם פוסלות את ההודאה..."

דין והכרעה בטענת הזוטא

16. לאחר שנבחנו - הודאת הנאשם, נסיבות קבלתה, הנסיבות שאפפו אותה, עדויות החוקרים, עדות הנאשם, כלל הראיות שהוגשו וטענות הצדדים, באתי למסקנה כי יש לקבל את טענת הזוטא.

יש לקבל את טענת הזוטא במסגרת כל אחד מהמסלולים לבחינת קבילות הודאת הנאשם, הן על פי המסלול אשר בחוק, בהתאם לסעיף 12(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש), והן על פי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית.

מסקנתי הינה כי במסגרת חקירת הנאשם ננקטו כנגדו אמצעים פסולים, בדמות אמירות אשר משתמעת מהן אפשרות פגיעה בכבודו ובכבוד משפחתו, והעמדתו בסיכון בשל דיווחים קודמים שדיווח.

אמצעים פסולים אלו השפיעו על הנאשם, והיה בהם כדי לשלול את רצונו החופשי במסירת ההודאה. המסקנה הינה אף מעבר לספק סביר בלבד, אשר גם בו היה די כדי להביא לשלילת קבילות ההודאה.

הודאת הנאשם ניתנה כתוצאה מהאמצעים הפסולים בהם נעשה שימוש בחקירתו.

הנאשם הועמד בפני מצב דברים בו התנו את האפשרות לחקירת אחותו ואביו בהודאתו; התנו את החשש שהעמידו בפניו, על כי יכול ואחותו הקטינה תיפגע, הן מעצם העובדה שהיא נחקרת תחת אזהרה, והן מהעובדה שיעלה כי היא קטינה בת 17 המשוחחת עם אדם נשוי כבן 30, והמשמעות ביחס לכבודה, בהודאתו; והתנו את האפשרות של הנאשם להימנע מהחשש שלו מכך שדיווחיו על אסירים יתפרסמו, בהודאתו.

בכל אלו, העמידו החוקרים את הנאשם בפני מצב דברים בו היה עליו לבחור בין שמירה על כבוד אחותו, כבודו וכבוד משפחתו, אל מול הודאתו במיוחס לו, ובנוסף העמידו אותו בפני בחירה אם לקחת את הסיכון אשר בפרסום הדיווחים שלו כנגד אסירים או להודות.

בכך, נקטו החוקרים כנגד הנאשם באמצעי אשר הקים בנאשם את החשש מפני פגיעה בכבוד אחותו, בכבודו ובכבוד משפחתו, ואת החשש מפני אסירים אשר הוא דיווח דיווחים לגביהם.

יש לומר כי דברי החוקרים כלפי הנאשם עולים כדי איום, ומדובר באיום הקשור באופן ישיר לכבודה של אחות הנאשם, תוך רמיזות, ואף למעלה מרמיזות, של החוקרים, על כי אם לא יקח את הדברים על עצמו ולא יודה, תעלה שאלת

הקשר של האחות הקטינה עם אדם נשוי כבן 30.

יש לדחות את הטענה כי בדבריהם האמורים אך שיקפו החוקרים את מצב החקירה בפני הנאשם. אין מדובר בשיקוף אלא באמצעי לחץ פסול בתכלית.

ספק רב אם אכן היה צורך חקירתי בחקירת אחותו של הנאשם, שכן החוקר, כמצוטט לעיל, אומר שהוא עצמו אינו סבור שהאחות דיברה עם אותו אדם, "**אני לא מאמין**..." אומר החוקר כמצוטט לעיל מעמ' 114 לחקירה ת/4.

גם אם ייאמר כי צורכי החקירה חייבו את הגעת האחות והגעת אביו של הנאשם, הרי שאין בכך כדי להצדיק את ההתניה אשר התנו החוקרים בין ההודאה של הנאשם לבין הבאתם לחקירה.

העובדה שהיה צורך חקירתי לחקור את האחות והאב, ככל שהיה, אינה מצדיקה איום על הנאשם, שאם לא יודה יזומנו הם לחקירה. אין אלא להפנות ביחס לכך לדברים שמצוטטים לעיל מע"פ 10477/09 בעניין מובארק: "**... מהצורך החקירתי להביא את האב לתחנת המשטרה ומהאפשרות שהוא ילמד על החשדות נגד מוחמד ברצח ועל עיסוקו, לא נגזר שלחוקרים מותר להשתמש באפשרות חשיפת הדברים בפני האב כבסיס לאיום או להבטחה**".

קביעה זו של בית המשפט העליון ישימה בענייננו, אף מקל וחומר. שכן, בענייננו, שוב ושוב, החוקרים מעלים בפני הנאשם את האפשרות של חקירת אחותו ואביו, חקירה תחת אזהרה, את המשמעויות של חקירה שכזו, ואת העובדה שיעלו דברים הקשורים לשיחה שנטען שהיא בינה לבין אדם בן 30 נשוי.

אין צורך להכביר מילים על המשמעות אשר העמידו החוקרים בפני הנאשם בדבר הפגיעה הקשה בכבודה של קטינה, אחותו של הנאשם, פגיעה אשר כפי שמעיד הנאשם, יכולות היו להיות לה השלכות מרחיקות לכת ביותר.

החוקרים נקטו באמצעי פסול של איום בפגיעה אפשרית בזכות יסוד של הנאשם, זכות יסוד של אחותו הקטינה, וזכות יסוד של משפחתו, הזכות לכבוד.

כפי שצוטט לעיל מע"פ 307/60 בעניין יאסין, ההבדל בין פניה באיומים לבין התפתות להבטחת טובה, נעוץ בעוצמת וסוג הפיתוי.

בפני הנאשם הועמדה סיטואציה קשה, תוך התנייתה בלוח זמנים מידי, שכן האחות והאבא כבר יצאו לדרך, כך נאמר, ועומדים להגיע, והנורא אשר העמידו בפניו, עמד להתרחש.

חוק יסוד כבוד האדם וחירותו העמיד את הזכות לכבוד בשורת זכויות היסוד של האדם, ואסר על פגיעה בכבודו, בכפוף להוראות שנקבעו בו - בחוק ההולם את ערכיה של מדינת ישראל, שנועד לתכלית ראויה, ובמידה שאינה עולה על הנדרש.

התכלית העומדת בבסיס החקירה המשטרית הינה ירידה לחקר האמת. תכלית זו אינה גוברת על זכותו של אדם לכבוד.

כבוד הינו מונח שניתן לפרשנויות שונות, אולם מובן שבגדרו של מונח זה נמצאים הכבוד האישי, הכבוד המשפחתי, והכבוד בהקשר החברתי והסביבתי.

איום על אדם שאם לא יודה תחקר אחותו הקטינה, ויעלו דברים הקשורים בשיחות טלפון נטענות בינה לבין אדם נשוי, הינו אמצעי פסול בחקירה משטרתית.

העובדה שהנאשם אישר כי מתדפיס שיחות עולה ששיחות מסוימות הן ממספר אשר היה של טלפון של האחות, אין בה כדי להכשיר איום שכזה. גם אם תאמר שהיה צורך חקירתי לחקור אותה, אין משמעות הדבר התרת איום על הנאשם. ספק מסויים עולה בשאלה אם כלל היה צורך לחקור לבסוף את אחותו של הנאשם לאחר שניתנה הודאתו, שכן החוקר עצמו אמר שאינו מאמין שהיא שוחחה, ולא ברור מה הסיבה שנחקרה, ויצוין כי היא לבסוף גם לא היתה ברשימת עדי התביעה.

הדברים האמורים הינם מקל וחומר לביקורת שהועלתה בעניין מובארק בע"פ 10477/09, שכן שם לא היה מדובר בפגיעה שיכול ותהיה בכבודו של האב, אלא היה מדובר אך בחשיפתו של האב לנתונים מסוימים, ובענייניו מדובר בפגיעה בכבודה של אחותו הקטינה של הנאשם. כבודה של אחותו הקטינה יקר עד מאוד לנאשם, והדבר מסביר ומעמיד בהיגיון את מצב הדברים שבו הנאשם בוחר להודות על מנת לפטור את אחותו ומשפחתו מפגיעה בכבודם.

כמפורט לעיל, החוקרים דיברו עם הנאשם על הכבוד של אחותו ומשפחתו, בהקשר ישיר להודאתו. אין בידי לקבל את ההסבר אשר ניתן ע"י ע.ת. 13 לכך, כמצוטט לעיל.

בנוסף לנושא הפגיעה בכבוד, היה בהבאת האב גם כדי להקים אצל הנאשם חשש הנובע ממצב בריאותו של האב, שכן האב היה חולה לב ודברים נוספים.

מכל האמור המסקנה הינה כי לאור האמצעים הפסולים שהופעלו על הנאשם, בחר הוא לרצות את החוקרים, לעשות את מבוקשם, ולהודות במה שיוחס לו, וזאת על מנת למנוע את חקירת אחותו הקטינה, למנוע את הפגיעה בכבודה, למנוע את חקירת אביו שלא היה אדם בריא, ולמנוע את הסיכון האישי שלו כתוצאה מחשיפת דיווחים שהוא דיווח כנגד אסירים.

כמפורט לעיל, בע"פ 10477/09 בעניין מובארק, נימוק מרכזי לקבלת ההודאה לבסוף, למרות הבעייתיות אשר היתה באמצעי שהופעל כנגד המערער שם, האיום בהבאת אביו, היה כי המערער שם, חזר על הודאתו, בחקירה מאוחרת יותר, ושב והודה במיוחס לו.

בענייניו מצב הדברים שונה. הנאשם, בחקירה הראשונה שנחקר הוא, 4 ימים לאחר הודאתו במסגרת החקירה מיום 12.9.19, ת/4, הוא כפר מכל וכל במיוחס לו ואמר מפורשות כי הודאתו בחקירה הקודמת נבעה מכך שהביאו את אחותו ומרצונו שישחררו את אחותו. ר' חקירתו של הנאשם מיום 16.9.19 (ת/6): **"אני מכחיש את הכל וכל מה שדיברתי איתך בחקירה שעברה ... ומה שהודיתי על עצמי זה רק בגלל שהבאתם את אחותי לפה... בגלל שתשחררו את אחותי מפה... אני בדואי ואצלנו הבחורה זה כבוד... אבא שלי חולה לב... דאגתי לו אם הוא לא לקח את הכדורים..."** (עמ' 2 שו' 36 - עמ' 3 שו' 10).

הנאשם לא נחקר עוד ולא נבדק איתו עניין חזרתו מההודאה.

הנה כי כן, הנאשם, בהזדמנות הראשונה לאחר שהודה, חוזר בו מההודאה, ומפרט את הסיבות לכך שהודה קודם לכן, והוא עקבי בטעונו בעניין זה, אשר הועלו על ידו בהזדמנות הראשונה שהיתה לו לאחר ההודאה.

17. חקירה משטרתית אינה בבחינת שיח רעים, ומובן שלחקירה מתלווים קשיים ולחצים על הנחקר, נשאלות שאלות מכשילות, ונעשה שימוש בתחבולות. חקירה כוללת לעיתים הכבדה על הנחקר, וכניסה אל עניינים אישיים ופרטיים שלו.

ר' לענין זה הדברים הבאים אשר נאמרו ע"י כב' השופט ויתקון בע"פ 216/74 **גד כהן נ' מ"י**, פ"ד כט(1) 340 (20.11.1974):

"לדעתי, עלינו להתחשב בקשיים שהמשטרה נתקלת בהם במלחמתה בפשע, ובפרט במלחמתה בפשע מאורגן, שמבצעיו הם בריונים ואנשי העולם התחתון. אין אני אומר שבמלחמה זו כל האמצעים כשרים, אך אין אני גם מוכן להיתמם ולדרוש מן החוקרים שלא ישאלו שאלות מכשילות או שלא ישתמשו במה שנקרא "תחבולות". חקירתו של פושע אינה משא-ומתן בין שני סוחרים שלווים והגונים המנהלים את עסקם על בסיס אמון הדדי מירבי. במשא-ומתן כזה הייתי דורש מן הסוחר שלא ישאיר את בעל שיחו בספק על כך שלא נמצאו טביעות אצבע על השיקים או, אם נמצאו, שאינם שלו. מחוקר משטרה המשתדל לדובב חשוד (וכאן מותר לי להזכיר שעברו של החשוד ידוע לחוקר), אין אני דורש "הגינות" כזאת. זכותו של חשוד היא לשתוק ולא ל"הישבר"; זכותו וחובתו של חוקר להשתמש באמצעים סבירים כדי להשיג מהנחקר ידיעה".

ועוד ר' הדברים הבאים מע"פ 7758/04 **בדר עבד אלקאדר נ' מ"י** (19.7.2007):

"חקירה יעילה, מעצם טיבעה כרוכה בחדירה מעמיקה אל תוך רשות הפרט, בהעמדה במצבים מביכים, ביצירת מורת רוח ועוגמת נפש ובהתמודדות פיזית ונפשית עם חוקר, המבקש לחשוף את האמת, גם אם הדבר כרוך בהכבדה על הפרט הנחקר".

ואולם, אין משמעות הדבר היתר לנקוט באמצעים פסולים, ולגרום להשפעה על נחקר כך שיודה שלא מרצונו החופשי, במיוחד לו.

בהקשר זה אינני סבור שיש לקבל טענות נוספות שהועלו ע"י ההגנה ביחס לחקירה - טענות ביחס למשך החקירה, לכך שהיו כמה וכמה חוקרים עם הנאשם, חוקרים שהתחלפו, ולחצים נוספים. אלו נמצאים במסגרת המותר והאפשרי, ואינני מוצא להרחיב על כך.

כמו כן, אינני מוצא מקום להידרש לשאלה האם אכן בפועל היתה אחותו של הנאשם במשטרה באותה נקודת זמן בה הוא אמר שהוא שומע אותה בוכה. אין די ראיות ונתונים כדי לקבוע עובדתית אם אכן מה ששמע הנאשם, בכי שהוא סבר שהוא של אחותו, אכן היה בכיה באותו רגע.

ואולם, בין אם היתה היא זו אשר הנאשם שמע את בכיה, ובין אם לאו, עצם ההתייחסות של הנאשם לכך במהלך החקירה, מראה ומדגישה את החשש שלו מפגיעה בה, ואת הקשר הישיר בין הבאתה למשטרה לחקירה על כל המשמעויות הכרוכות בכך, לבין הודאתו.

18. הנאשם העיד על מצב הדברים בו היה נתון בעת חקירתו, כפי שמפורט לעיל.

הנאשם העיד על המשמעויות הקשות ומרחיקות הלכת אשר יכולות היו להיות לדברים אשר נאמרו ע"י החוקרים, בכמה מישורים.

המישור האחד הוא, המשמעות של פגיעה בכבודה של אחותו, אשר היתה מאורסת ועמדה להתחתן, ואמר לעצמו שאם לא יודה, המשמעות היא שהדבר כלשונו "יהרוס" את חייה וחיי של אחיותיו, כפי שמפורט ומצוטט לעיל.

אני נותן אמון בעדותו של הנאשם, אשר היתה מהימנה, ולא מצאתי בה סתירות.

אני מוצא כי לכל אורך החלק הראשון של חקירת הנאשם בת/4, במשך למעלה מ-4 שעות, עד להפסקת הסיגריה אשר לאחריה הוא הודה בדברים שיוחסו לו, הנאשם השיב לשאלות בכנות.

למעלה מן הצורך, ביחס למספר הטלפון שהנאשם אישר בחקירתו כי הוא של אחותו, ייאמר מעין בהודעת אחותו של הנאשם, אשר לבסוף נחקרה (ת/43) עולה כי שנה קודם לכן קנה אביה את כרטיס הסיים האמור, אולם כרטיס הסיים הזה אבד לה, והיא אינה זוכרת מתי הוא אבד, יש לה סים אך לה טלפון, שכן היא לא צריכה טלפון, היא לומדת. לפני שנה היא חיברה את הסיים לטלפון הישן של אחיה, בשלב מסוים הסיים אבד, היא אינה זוכרת מתי הפעם האחרונה שהיא השתמשה בו, היא אינה מכירה את מי שמופיע ברשימת השיחות, היא לא התקשרה, היא אינה יודעת מי ביצע את השיחות הללו, והיא מעלה השערה שייתכן שמישהו מצא את כרטיס הסיים שלה שאבד לה, וביצע את השיחות לאותו אדם.

ההתייחסות להודעת אחותו של הנאשם הינה למעלה מן הצורך, שכן ענייננו במשפט הזוטא, ואולם, מצאתי לנכון להביא את הדברים הואיל והם תומכים במסקנה כי הנאשם אמר שזה מספר הטלפון של אחותו, הואיל ולפרק זמן מסוים, קצר, כשנה קודם לכן, השתמשה היא בכרטיס, ובשלב מסוים הוא אבד. למעשה אין קשר בין לוחות הזמנים בהם יכול והשתמשה בכרטיס לבין שיחות הטלפון הנטענות.

19. ההתרשמות מעדותו של הנאשם הינה כי היא אמינה ודבריו מהימנים. הנאשם נשאל רבות וארוכות, הן על ידי הצדדים וגם על ידי בית המשפט, ביחס לתשובותיו בחקירה, בשלבים השונים, וההתרשמות הינה כי תשובותיו היו כנות.

אני נותן אמון בעדותו של הנאשם על כי הדברים שנאמרו לו במהלך החקירה הביאו אותו לכל אותם חששות קשים וכבדים אשר הוא תיאר בעדותו, והם אשר הביאו אותו להודות.

מעבר לפגיעה בכבוד המפורטת לעיל, והחשש מהצפת הדיווחים שדיווח על אסירים, חשש הנאשם ביחס לאביו, אשר היו לו בעיות לב, וחשש מהמשמעות אשר יכולה להיות להבאתו, כמו גם לחקירתו, וגם עניין זה השפיע על קבלת ההחלטה על ידו להודות.

המסקנה מכך הינה שדבריו בחלק השני של חקירתו ביום 12.9.19, לאחר ההפסקה, לא נאמרו באופן חופשי ומרצון, אלא תחת החשש הכבד והאימה מהתוצאות הקשות לכבודו, כבוד אחותו, כבוד משפחתו, ולגופו שלו, אשר יכול ויתרחשו, אם יבחר שלא להמשיך באותה עמדה וגרסה בחלק הראשון של החקירה, בה הוא הכחיש מכל וכל כל טענה שהועלתה כנגדו.

כארבע שעות ו-16 דקות מתחילת החקירה, נעשתה הפסקה לבקשת הנאשם.

צפייה והאזנה ברגעים אשר לפני ואחרי ההפסקה, מביאה למסקנה, כי הדברים אשר נאמרו לו על ידי החוקרים כמפורט לעיל, הביאו אותו לשקול להודות, הוא ביקש הפסקה כדי לחשוב על כך, ומיד עם החזרה מההפסקה שערכה מספר דקות, מובן כי הוא הולך להודות כעת במיוחס לו.

את הקורות במהלך הפסקה זו, לא ניתן לדעת במדויק, שכן אין תיעוד לדברים. ואולם, מובן כי הוחלפו במהלך ההפסקה דברים הקשורים לחקירה, ויתרה מכך, ההתרשמות הינה שמיד לאחר ההפסקה ברור לחוקר כי הנאשם הולך לשנות את גרסתו, ומכאן גם המסקנה שבאותה הפסקה נאמרו דברים רלבנטיים, אשר יש להצטער שלא זכו לתיעוד.

ככלל, אני מוצא מקום לתת אמון בעדותו של הנאשם לאשר אירע בהפסקה, ואולם בהעדר תיעוד, קיים קושי לקבוע קביעה מילולית ברורה, אלו מילים בדיוק נאמרו לו, וייתכן כי באופן מילולי לא נאמרו כל המילים שאמר וזו התרשמות שלו מהאמירות הכלליות של החוקרים, וקיים קושי להכריע בשאלה זו. ואולם, גם מעדות ע.ת.13 החוקר אשר יצא עם הנאשם להפסקה, עולה כי הוחלפו דברים בהפסקה, בקשר לחקירה ובקשר לדברים שנאמרו בזמן החקירה. אין כל תיעוד על כך.

כפי שמצוטט לעיל מעדות ע.ת.13, הוא נשאל אם היה בהפסקה משהו או אמירה שיכולה היתה לגרום לנאשם להודות והוא משיב: **"לא. לא נאמר בהפסקה שום דבר שלא נאמר לפני כן בחדר החקירות, לא חידשתי לו שום דבר."** (פרו' עמ' 314 כמצוטט לעיל).

מתשובה זו, ומהלא ניתן ללמוד על ההן. המשתמע מתשובה זו הוא שנאמרו בהפסקה דברים, שנאמרו לפני כן בחדר החקירות. **"לא חידשתי לו שום דבר"**, המשמעות היא שנאמרו שם דברים, אף אם אין בהם חידוש על מה שנאמר בחדר החקירות.

אין לקבל התנהלות זו. אין לקבל מצב דברים בו במהלך ההפסקה אשר אינה מתועדת באופן כלשהי, מתנהל שיח בין חוקר לבין נאשם, על דברים הקשורים לחקירה.

ע.ת.13 מכחיש מכל וכל כי אמר בהפסקה דברים אשר קשורים להיותו של הנאשם מהעדה הבדואית.

אינני מוצא מקום להכריע בשאלה זו, אם נאמרו הדברים הללו ע"י העד, באופן כזה או אחר לנאשם, אם לאו, ואולם די בחזרה על דברים שנאמרו בחקירה, כדי להראות המשך של הלחץ על הנאשם.

העד נשאל ביחס לדיווחי סגל אשר הנאשם טען כי דיווח, אודות פניות של אסירים אל הנאשם, ונשאל אם דברים אלו נאמרו על ידו לנאשם בהפסקה או בחקירה עצמה, ותשובתו היא: **"גם וגם"**. (פרו' עמ' 313 כמצוטט לעיל).

מכאן עולה שבהפסקה דובר גם על אותם דיווחים שדיווח הנאשם ביחס לאסירים, ואשר הנאשם חשש שדיווחים אלו יצופו, במובן זה, שיגיעו לידיעת אותם אסירים, ומכך חשש הנאשם עד מאוד.

ע.ת.13 בתשובתו ביחס להעלאת דיווחי הסגל של הנאשם במסגרת החקירה, אמר כי נאמר לנאשם שהדיווחים הללו קיימים בתיק החקירה, וגירסתו ואופן תשובתו מנוסחים באופן שבא לצמצם את המשמעויות של ההתייחסות לדיווחים.

בחינת כל התנהלות החקירה, והאופן בו החוקרים פנו אל הנאשם בכל הנושאים אשר פנו אליו, מביאה למסקנה כי יש להעדיף את גרסת הנאשם בעניין זה על גרסת ע.ת.13.

הנאשם העיד כי במדרגות, באותה הפסקת סיגריה אשר מיד לאחריה הוא הודה, ע.ת.13 אמר לו כי עניין הדיווחים שדיווח הנאשם במסגרת תפקידו יצוף, וכלשונו של הנאשם, נאמר לו **"הכל צף"** (ר' פרו' עמ' 157, 158).

אני נותן אמון בעדות הנאשם על אמירה זו של ע.ת.13 לנאשם במהלך ההפסקה. כאמור, ע.ת.13 מאשר כי דיבר גם בהפסקה עם הנאשם על דיווחי הסגל הללו, כמצוטט לעיל מעדותו.

בחינת ההתנהלות של החוקרים לרבות ע.ת.13, בדברים שאמרו לנאשם שוב ושוב במהלך החקירה המתועדת, מביאים למסקנה כי גרסת הנאשם על האופן וההקשר שבו הובאו דיווחי הסגל האמורים, אמינה ויש לקבלה.

כפי שהשתמשו החוקרים באמצעי לחץ בעניינים אחרים, הרי שסבירה גרסתו של הנאשם שגם בעניין זה נעשה שימוש בדיווחי הסגל שדיווח, כאמצעי לחץ עליו.

משכך, מובן חששו של הנאשם, שכן משמעות הצפת דיווחים אלו שלו כלפי אסירים, הינה כי יכול ויעמוד הוא בפני סיכונים הנובעים מכך.

לפיכך, בנוסף לפגיעה בכבודו, גם החשש לעצמו ולגופו, עמד בפני הנאשם עת קיבל את ההחלטה להודות.

מכל האמור, לא עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה להוכיח קבילות הודאת הנאשם על פי סעיף 12(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש).

20. כמפורט לעיל, נבחנה השפעת האמצעי הפסול על מתן ההודאה, ועל השאלה אם היתה חופשית ומרצון.

ואולם, סבורני כי ניתן היה לפסול את ההודאה גם ללא בחינה זו, לאור חומרת האמצעים הפסולים אשר הופעלו כנגד הנאשם.

לטעמי, יש להרחיב את הפרשנות של הגדרת אותם אמצעים פסולים אשר יש בהם להביא לפסילת קבילות הודאה מניה וביה וללא בחינת ההשפעה בפועל על רצונו של הנחקר.

הרחבת פרשנות זו תכניס לגדר האמצעים הפסולים החמורים, אשר אינם מצריכים בדיקת ההשפעה על הנחקר, גם אמצעים שיש בהם פגיעה קשה בכבודו של אדם.

יש להרחיב את הפרשנות המגדירה אמצעים פסולים ככאלה השוללים קבילות ללא כל בחינה נוספת, כך שבגדרם תבוא הפגיעה בזכות היסוד - כבודו של אדם, כשפגיעה זו הינה ברף גבוה.

היותו של אדם נחקר, עציר או אסיר, אין משמעותה כי אבדה לו זכותו לכבוד. זכות יסוד זו תקפה, וממשיכה לעמוד בתוקפה, יהא המעמד אשר יהא.

מעבר לזכות לכבוד, יש בכך גם כדי שמירה על זכויותיו של הנחקר להליך הוגן, ולשמירה על זכויותיו הדיוניות והראייתיות, עוד מהשלב הראשון של ההליך הפלילי נגדו. שלב זה הינו מהותי ביותר, ולעיתים בשלב ראשוני זה יש כדי להכריע את ההליך בשלביו המתקדמים.

מתן דגש רב יותר לזכויותיו של אדם, החל משלב חקירתו, מתחייב לאור מעמד וחשיבות זכויות היסוד ובראשון הזכויות לכבוד ולחירות.

המעמד הנורמטיבי של זכויות היסוד, ובפרט הזכויות לכבוד ולחירות, בשיטתנו המשפטית, והתחזקותו בחקיקה ובפסיקה,

צריך להביא לפרשנות רחבה יותר של הגדרת אמצעים פסולים, ולהקטנת האפשרויות לפגיעה בזכויות יסוד, בכבודו ובחירותו של אדם, באופן פסול ולא מידתי.

21. גם על פי המסלול השני, דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, המסקנה הינה כי הודאת הנאשם אינה קבילה.

מכל המפורט לעיל, בדבר השתלשלות העניינים והדברים שנאמרו לנאשם, השפיעו עליו וגרמו לו לשנות את עמדתו הכופרת במיוחס לו ולהודות בנטען כלפיו, עולה כי הראיה הושגה שלא כדין.

קבלת ההודאה משמעותה פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן.

ההודאה הינה בבחינת ראיה שהושגה שלא כדין. קבלתה היתה תוך שימוש באמצעים אשר פגעו שלא כדין בזכות היסוד המוגנת של הנאשם, לכבודו, לכבוד אחרות, לכבוד משפחתו, ולכבוד החברתי והסביבתי החשוב לו.

אמצעי נוסף הופעל על הנאשם, והוא העמדתו בחשש אישי שלו מפני פגיעה בו, ככל שיצופו אותם דיווחי סגל אשר הוא דיווח כנגד אסירים, אם לא יודה במיוחס לו.

מדובר באופן חקירה בלתי הוגן, במסגרתו הועמד הנאשם בפני אפשרות בחירה בין תוצאות הרסניות לאחרות, משפחתו ולו, לבין הודאה.

ההגנות של ההליך עומדת בבסיס שיטתנו המשפטית. על היקף וגבולות ההגנות, קיימות לעיתים מחלוקות, עת מתבצעים תרגילי חקירה מסוגים שונים, שחלקם מותרים וחלקם לא. ואולם, הפגיעה אשר מפניה ביקש הנאשם להישמר, בכך שבחר להודות, הינה פגיעה בזכויות בסיסיות ומרכזיות.

הזכות להליך הוגן קיימת לא רק בהליך המתנהל בבית המשפט. הזכות להליך הוגן קמה עוד מתחילתו של ההליך הפלילי, ועוד בתחילת שלבי החקירה המשטרית. ר' לעניין זה ע"פ 951/80 **קניר נ' מ"י** פ"ד לה(3) 505 (10.6.1981), בעמ' 516: **"צורכי הנאשם, אלה צרכיו האמיתיים למשפט הוגן, אם בשלב החקירה ואם בשלב המשפט"**.

קבלת הודאה של נאשם אשר נגבתה תוך שימוש באמצעים פסולים אלו, תיפגע בהגנות ההליך כלפי הנאשם, ובזכותו לכבוד ולחירות, ומדובר בפגיעה מהותית, הן לאור היקף הפגיעה, והן לאור משמעות תוצאתה.

חומרת הפגיעה בזכויות הנאשם הינה משמעותית ואין מדובר אך בהפרה טכנית של כללי חקירה, אשר לעיתים לא תפגע בתוצאותיה.

השימוש באמצעים הפסולים האמורים נעשו ע"י החוקרים לא אגב אורחא, ולא באופן חד פעמי, אלא לכל אורך שעות החלק הראשון של החקירה.

אינני מוצא נסיבות המפחיתות מחומרת אי החוקיות. כמו כן, משאין בפנינו ראיות אחרות של ממש, להוכחת אשמו של הנאשם, הרי שהמיוחס לנאשם לא יכול היה להיות מוכח באמצעים אחרים, ומכאן שהפגיעה קשה.

האמצעים הפסולים אשר ננקטו הביאו באופן ישיר להודיית הנאשם, ואני מוצא קשר סיבתי ברור בין אמצעים פסולים אלו לבין ההודאה שניתנה, אחרי שמופעלים הם כנגד הנאשם משך מספר שעות, ומגיעים הם לשיאם, בעת שעולה כי

האחות והאב כבר בדרכם למשטרה, וייתכן שהגיעו.

מכל האמור, גם על פי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית, יש לפסול את קבילות הודאת הנאשם בחקירתו מיום 12.9.19.

התוספת הראייתית הנדרשת - דבר מה, והתייחסות לראיות נוספות

22. המשמעות של קבלת טענת הזוטא ופסילת קבילות ההודאה, הינה זיכוי הנאשם, שכן לא הובאו ראיות אחרות להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום, וכל שהובא הינו ראיות אשר המאשימה ביקשה באמצעותן להוכיח את התקיימות התוספת הראייתית הנדרשת של דבר מה, להודאת הנאשם. לא הועלתה טענה על ידי ב"כ המאשימה כי יש להרשיע את הנאשם מכוח ראיה אחרת כלשהי, זולת הודאתו לצד התוספות הראייתיות אשר נטען שמתקיימות.

משכך, בהעדר הודאת הנאשם, אשר אינה קבילה, לא קיימות ראיות אחרות אשר יכול ויהיה בהן כדי להרשיעו, ויש לזכותו.

23. ניתן היה לסיים את הדברים בקביעות האמורות, ואולם, אני מוצא לנכון להתייחס, למעלה מן הצורך, גם לראיות אשר נטען כי מקימות הן את התוספת הראייתית, הואיל ולאחר בחינתן, עולה כי גם אם היתה נדחית טענת הזוטא, והיתה ההודעה קבילה, אזי אין בראיות הנוספות כדי הקמת התוספת הראייתית, וניתן לומר שכל כולן בבחינת ראיות נסיבתיות הרחוקות מהגעה למסקנה בדבר קשר בין לבין המיוחס לנאשם.

ב"כ המאשימה מבקשים ללמוד מתפיסת שני כרטיסי סים וטלפון נוקיה, בתאו של אמיר אבו צולב, ע.ת.3, ארבעה חודשים לפני חקירתו של הנאשם, על כי יש בכך כדי לחזק את העולה מהודאתו של הנאשם, לתמוך בה, ולהוות דבר מה נדרש. תחילה יודגש, כי כרטיסים אלו ומכשיר טלפון זה הוצגו לנאשם בשלב הראשון בחקירתו כשהוא הכחיש את כל המיוחס לו, כך שהודאתו מאוחר יותר אינה מתייחסת לפרט מוכמן, אלא לפרט שהוצג בפניו קודם לכן, לא רק שהוצג לו בחקירה, אלא הוא השתתף בחיפוש, אם כי היה בתא ליד. זאת ועוד, אין ראיה של ממש הקושרת בין זהות מי מכרטיסי הסים הללו, או טלפון הנוקיה לבין מה שרכש הנאשם באמצעות חמזה, ויש להדגיש כי גם לא ברור ההקשר ללוחות הזמנים. הניסיון לקשור את התפוסים הללו אל הדברים שנרכשו באמצעות חמזה, הוא בבחינת סברה, אשר נעדרת תמיכה ראייתית, זולת גרסה אחת מיני רבות של חמזה, וגם אינה נקשרת מבחינת לוח הזמנים באופן ברור.

ההקשר היחיד שניתן לבצע בין כרטיסי הסים שנתפסו אצל אמיר אבו צולב לבין טענה לקנייתם ע"י הנאשם עבורו, הינו באמצעות חלק מהודעתו של חמזה אלעמרני ת/9. ייאמר תחילה כי לא הוגשה ראיה הקושרת בין מספרי הטלפון למספרי כרטיסי הסים שנתפסו, אולם גם אם נצא מנקודת הנחה כי מספרי הטלפון הם אכן המספרים שבכרטיסי הסים, לא הוכח הקשר אל הנאשם.

אינני מוצא כי ניתן להגיע למסקנה עובדתית כלשהי מכוח ההודעה ת/9 של ע.ת.2 - חמזה. הודעתו זו הוגשה בהסכמה, ויש לציין כי אלמלא זומן הוא לעדות ע"י ההגנה, לא היה הוא מעיד כלל. מצאתי לנכון לציין זאת, הואיל ות/9 כולל שורת גרסאות הסותרות אחת את השניה, ואין כל נימוק אשר יכול להביא לבחירתה של גרסה מסוימת על פני האחרת, ושוב ושוב הגרסה משתנית ומתפתחת הכל בהתאם לשאלות שנשאלות, והסתירות בין הגרסאות הולכות וגוברות, תוך כדי החקירה ת/9 עצמה.

הודעה זו כוללת הכחשות גורפות בתחילה של כל טענה שמועלית בהקשר זה, ובהמשך משתנה ההודעה שוב ושוב.

מר חמזה אלעמרני ע.ת.2 העיד בפרשת ההגנה, עדותו לא התיישבה עם חלק גדול מדבריו בת/9, וכעת הוא אומר שבמספר הטלפון שלו השתמשו כל מיני אנשים.

בשלב מסוים הוא אומר ששמר את מספר הטלפון אשר נטען כי ממנו התקשר אליו אמיר אבו צולב, כ"חדש", מהסיבה שמישהו התקשר אליו ושאל על הנאשם, והוא חסם את המספר, והנאשם אמר לו לשמור את המספר כדי שהם יתלוננו במשטרה. (פרו' עמ' 294 שו' 9-6).

בשלב אחר אמר שזהו המספר של כרטיס הסיים אשר הוא קנה עבור הנאשם, ולכשקנה אותו שמר אותו תחת הכותרת "חדש".

זאת ועוד, הוא מכחיש כי מר אמיר אבו צולב התקשר אליו. ולמעשה אין ראיה התומכת בטענה שהאסיר אכן התקשר אל ע.ת.2. מדובר בשורת השערות וחיבור של נתונים, בלוחות זמנים שונים, אשר אינו מאפשר הגעה למסקנה, בוודאי שלא ברף הנדרש במשפט הפלילי.

לאחר עדותו של ע.ת.2 בבית המשפט בפרשת ההגנה, ביקשה ב"כ המאשימה להעדיף את דבריו בהודעתו ת/9 על פני דבריו בבית המשפט.

אינני מוצא לקבל אף אחת מגרסאותיו השונות של ע.ת.2. לא ברור איזה משלל גרסאותיו במסגרת ת/9 מבקשת ב"כ המאשימה שבית המשפט יעדיף על הגרסאות השונות שניתנו בבית המשפט על ידו.

ע.ת.2, חמזה אלעמרני, שוב ושוב, משנה את גרסתו על פי השאלות שהוא נשאל.

אינני מוצא לתת כל אמון במי מהגרסאות של ע.ת.2 חמזה אלעמרני, עדותו לא היתה מהימנה, וניכר כי גם הדברים שאמר במשטרה לא היו מהימנים, וכללו שינוי גרסאות גורפים מקצה לקצה, בכל פעם שנשאל שאלה.

במסגרת ת/9 הוצג לחמזה אלעמרני פלט שיחות שנאמר לו שהוא בינו לבין האסיר אמיר אבו צולב, במספר 054-2256191, והוא אומר שהוא מזהה בפלט את מספר הטלפון שלו, אך את מספר הטלפון האחר הוא אינו מזהה, הוא בודק בטלפון הנייד שלו ומספר זה שמור בתור "חדש". (ת/9 עמ' 4 שו' 89-86).

הוא נשאל כיצד יש לו מספר טלפון של אסיר של טלפון שהוברח לתוך הכלא הוא משיב שאינו יודע, ומכחיש שהנאשם השתמש בטלפון שלו.

מוצג לו מספר טלפון נוסף המופיע בפלט שיחות שלו הוא אינו מזהה את מספר הטלפון הזה, ונאמר לו שזה פלט שיחות שלו עם מספר נוסף שנתפס אצל האסיר אמיר אבו צולב. (ת/9 עמ' 5 שו' 110-108).

בתחילה הכחיש מפורשות כי הנאשם ביקש ממנו לקנות לו מכשירי טלפון או כרטיסי סים (ת/9 עמ' 3 שו' 45-40). העד אמר בהודעתו ת/9 כי כמה חודשים קודם לכן, יותר מחצי שנה קודם לכן (קודם להודעתו מיום 12.9.19) - דהיינו בסביבות מרס 2019, הנאשם ביקש ממנו 500 ₪ והוא הביא לו. חמזה מכחיש כי הנאשם ביקש ממנו לקנות לו משהו, או ביקש ממנו טובות אחרות, וכאמור מכחיש שהנאשם ביקש ממנו לקנות לו כרטיס סים או טלפון או כל דבר אחר.

גירסה זו של חמזה שוללת כל קשר בין הנאשם לבין כרטיסי הסיים שנתפסו אצל אמיר.

העד מעלה בשלב מסוים בהודעתו במשטרה גרסה חדשה. לכשמוצג לו פלט ובו מספר טלפון שנאמר לו שזה מספר טלפון שנתפס אצל האסיר אמיר אבו צולב, ומוצג לו כרטיס סים נוסף שנתפס אצל האסיר אמיר אבו צולב, ופליטים של שיחות שלו עצמו עם מספרים אלו, הוא מעלה את הגרסה החדשה.

כעת, אומר חמזה, בניגוד לגרסתו הקודמת, כי הנאשם ביקש ממנו לקנות כרטיס סים, הוא קנה אותו, אך רשם לעצמו את מספר הטלפון ושמר אותו בשם **"חדש"**, והביא את כרטיס הסים לנאשם ולאחר מכן הנאשם ביקש ממנו לקנות טלפון, ואז הוא קנה טלפון חדש מדגם נוקיה עם מטען והעביר לנאשם אשר שילם לו 200 ₪ עבור הסים והטלפון. (ת/9 עמ' 6 שו' 132-138).

כאשר מוצג לו הטלפון שנתפס אצל אמיר אבו צולב, הוא מכחיש שזה המכשיר שהוא קנה (ת/9 עמ' 6 שו' 144-146).

לכשנשאל על מה אמיר אבו צולב היה מדבר איתו, השיב שאמיר אבו צולב שאל אותו אם הנאשם בבית או לא ושאל אותו כל הזמן איפה הוא נמצא, ולכשנשאל כיצד יש לאמיר אבו צולב את מספר הטלפון שלו, השיב שזה כנראה מהנאשם ואם הנאשם לא עונה אז הוא מתקשר אליו (ת/9 עמ' 6 שו' 149-157).

לדבריו הוא לא ידע שאמיר אבו צולב אסיר. לדבריו הנאשם לא אמר לו מה הוא עושה עם כרטיס הסים והטלפון, ולא ידע מדוע הנאשם רצה שהוא יקנה לו את הדברים הללו (ת/9 עמ' 6 שו' 157-164). יצוין כי גם אין זה ברור מדוע רשם את מספר הטלפון, כפי הגרסה השניה שלו.

הוא נשאל כמה כרטיסי סים הנאשם ביקש ממנו לקנות לו בסה"כ הוא משיב **"רק סים אחד"** (ת/9 עמ' 7 שו' 203-204).

לאחר מכן נאמר לו שהנאשם אומר שהוא קנה לנאשם שני טלפונים של נוקיה עם מטענים ושלושה כרטיסי סים ולפתע הוא משנה את גרסתו שוב ואומר **"אני נזכר שקניתי שני טלפונים"** (ת/9 עמ' 8 שו' 211-213).

בשלב זה שוב מוצגת לחמזה השקית עם הטלפון נוקיה השחור והמטען שנתפס אצל אמיר אבו צולב והוא נשאל אם הוא מזהה, ולפתע הוא משנה שוב את גרסתו ואומר: **"כן אני נזכר זה מה שהבאתי לו"** (ת/9 עמ' 8 שו' 214-215).

נזכיר, כי דקות ספורות קודם לכן, כאשר הוצגה לו אותה שקית הוא אומר דברים ברורים וחד משמעיים: **"זה לא הטלפון שאני קניתי. הסים כנראה זה מה שאני דיברתי אבל מאה אחוז זה לא המכשיר"** (ת/9 עמ' 6 שו' 144-146).

זאת ועוד, כלל לא ברור כיצד לפתע יש זיהוי של מכשיר טלפון שעל פני הדברים אין כל דבר מיוחד בו אשר יביא לזיהוי הספציפי על ידו.

כעת נשאל חמזה על מספר הטלפון השני שנתפס אצל אמיר אבו צולב, ושמופיע בפליטי השיחות של חמזה עם אמיר אבו צולב, וכעת הוא אומר שהמספר אינו מוכר לו, אבל לפתע אומר שייתכן שזה המספר השני של כרטיס הסים שהוא קנה והביא לנאשם.

מכל האמור עולה כי העד מר חמזה אלעמרני משנה במסגרת חקירתו ת/9 את גרסתו, שוב ושוב, הכל בהתאם לשאלות ששואלים אותו, תחילה לא קנה מאומה לנאשם, לאחר מכן קנה לו כרטיס סים אחד, לאחר מכן שניים, לאחר מכן

שלושה, לאחר מכן מאשר שקנה לו מכשיר טלפון, מכחיש בתוקף כי המכשיר שנתפס אצל אמיר אבו צולב הוא מכשיר שהוא קנה לנאשם, לאחר מכן הוא מאשר שזה המכשיר, בתחילה אומר שאינו מכיר את אמיר אבו צולב, לא מכיר את השם, למעט שם המשפחה שהוא אותו שם משפחה של קבלן שעובד איתו, ומכיר גם מנהל עבודה עם משפחה דומה, אומר כי לא דיבר איתו, וכי הנאשם לא דיבר איתו עליו, מעולם לא דיבר עם אדם שקוראים לו אמיר אבו צולב, ובהמשך מאשר כי דיבר איתו.

עדות בבית המשפט אינה מתיישבת עם חלקים שונים מת/9, ואינני מוצא לתת אמון באף אחת מהגרסאות.

ככלל, עצם העובדה שנתפסו אצל אסיר מסוים שני כרטיסי סים ומכשיר טלפון, בחיפוש שהנאשם השתתף בו כשהיה סוהר (אמנם היה בחיפוש בחדר אחר, אך זה היה באותה עת), ועצם העובדה שאצל אותו אסיר מסוים נתפס גם סם מסוכן, כל אלו אינם בבחינת ראיה, ואף לא תחילת ראיה לכך שאלו אותם כרטיסי סים ואותו מכשיר טלפון ואותם סמים אשר הנאשם הודה בהודאתו אשר קבילותה נפסלה, שקנה אותם.

אין בפנינו לוחות זמנים מדויקים, אין בפנינו תאריכים ספציפיים אשר ניתן באמצעותם לקשר את הדברים, ואין בפנינו ראיה של ממש אשר תביא למסקנה המחברת בין טענה לרכישה והחדרה לבית הסוהר של המיוחס לנאשם בכתב האישום, לבין מה שנמצא בחיפוש בתאריך מסוים אצל אסיר מסוים.

ב"כ המאשימה ביקשה לשלול טענות של הנאשם על כי לא ניתן לבצע הברחה אל תוך בית הסוהר, ועל כי לא נמצאים ארונות בחדר האוכל בהם יכול היה להשאיר חפצים. הראיות שבאו בפני בית המשפט ואשר עולה מהן גרסה לפיה אין זה בלתי אפשרי להבריא דברים, וכי קיימים ארונות מסוימים בחדר האוכל של הסגל, אינם נתונים השוללים את מהימנות הנאשם.

מובן, כי בהעדר הקפדה על בדיקה במכונת שיקוף, יכול ותבוצע הברחה, ולעניין הארונות, האמור הינו בנקודת הזמן הנוכחית, ולא בזמן הרלבנטי.

זאת ועוד, ב"כ המאשימה מבקשים להסתמך על פעולה שנעשתה במסגרת חידוש חקירה, ביחס לשאלה האם קיים או לא קיים וואדי מאחורי ביתו של הנאשם, שכן הנאשם הכחיש קיומו של וואדי אשר בהודאתו אמר שהשאיר שם סמים.

העד אשר צילם והעיד אמר כי: **"ממה שאני זוכר שראיתי בזמן שהייתי שם, שבפירוש שמדובר בשטח שהוא לא מישורי, יש שם כפל קרקע שיכול להיקרא גם בצורה וואדי בעיני המתבונן, זה הכל".** (פרו' עמ' 308 עמ' 6-7). סבורני, כי מהאמירה כי מקום יכול להיקרא וואדי בעיני המתבונן, קיים קושי ללמוד על העדר אמינות בגרסת הנאשם, ולא מצאתי ממש בראיות שהובאו במסגרת עדויות ההזמה.

יש להוסיף כי עדויות הזמה אלו, ככל שעניינן לאמיתות ההודאה, הרי שבחינתן לא נעשית במסגרת טענת הזוטא, אלא במסגרת הבחינה של משקל ההודאה, מקום שבו היא קבילה. אין זה המקרה בענייננו, שכן ההודאה נמצאה כהודאה שאינה קבילה.

ככל שמתבקש להסיק מעדויות הזמה אלו על מהימנות הנאשם, אין לקבל את הטענה להעדר מהימנות, מכוחן, ואין בהן כדי לגרוע ממהימנות הנאשם ואמינות עדותו בבית המשפט.

ביחס לשיחות טלפון אשר נטען כי בוצעו אל הנאשם מאסירים, אין כל ראיה הקושרת בין שיחות טלפון אלו, לבין מי

מהמעשים אשר מיוחסים לנאשם. זאת ועוד, הנאשם בעדותו בבית המשפט הסביר כי היו אליו פניות ושיחות אשר הוא הגיש דיווחי סגל רבים ביחס אליהן, פניות מאסירים, אשר הנאשם בשלב מסוים אף הגיע אל מפקד בית הסוהר כדי לדווח על כך, וכדי שדיווחיו יטופלו. לא הובאה כל ראיה השוללת טענות אלו של הנאשם, ויתרה מכך מהדברים שנשמעו עולה כי אכן היו דיווחים שדיווח הוא על פניות של אסירים.

מכאן, יכול ושיחות הטלפון הללו קשורות לדיווחים כאלה ואחרים, וכאמור, לא הוגש על ידי המאשימה מאומה בעניין זה.

סוף דבר

24. התקבלה טענת הזוטא. הודאת הנאשם בחקירתו מיום 12.9.19 אינה קבילה, ולא תבוא במסגרת הראיות להוכחת אשמו של הנאשם.

התשתית הראייתית עליה נסמכת המאשימה להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום, מתבססת על הודאת הנאשם בחקירתו מיום 12.9.19.

לא הובאו ראיות אחרות להוכחת המיוחס לנאשם בכתב האישום, והראיה המרכזית, ולמעשה היחידה, הינה הודאתו זו במסגרת ת/4, לצד ראיות אשר נטען שמקימות את התוספת הראייתית הנדרשת של "דבר מה".

משנקבע כי ההודאה אינה קבילה, לא קיימת כל תשתית ראייתית להוכחת אשמו של הנאשם, ולפיכך, יש לזכותו.

כפי שפורט לעיל, הראיות האחרות הובאו אך לצורך התוספת הראייתית הנדרשת, ואולם, גם בהן אין כדי להוות ראיות המקימות אף לא תוספת ראייתית זו.

לפיכך, הנאשם מזוכה מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' אלול תשפ"א, 12 אוגוסט 2021, במעמד הצדדים